

Желько Чуровић-Лисански

ОПОМЕНА

ИПА
Јабучка Гора
2007.

Издавач
„Јабучка Гора“
2007

За издавача
Јелена Стојсављевић

Уредник
Благоје Баковић

Компјутерски слог
Linea Art, Београд

Штампа
Линеа, Сремчица

УМЈЕСТО ПРЕДГОВОРА

ЗАШТО ЛИСАНСКИ?

Рођен у селу Кичави, испорд планине Лисе, окићене буковом гором, извезене са триста шездесет пет извора, колико и година има дана, напајао се бистром и хладном водом, шибали ме вјетрови и зиме од момента настанка на овоземаљски свијет.

Тако је Лиса урезала дубок траг у мојој души. Још видим намрачени облак, више маркова камена, који слуги невријеме и вјетар с Мрамора, који ми пали лице.

Кад се над Лисом надвију црни облаци и муње почну сипати и ударати по небодерним буквама, а гора захучи, стабла запуцају, тада се у нама осјећао страх, били смо свјесни колико смо мали, под Лисом, њеном ћуди, пред природом. Од ње је све зависило. Ми смо били немоћни, шћућурени једни уз друге, молили се Богу да нас не одрине, да киша промине, да усјева не понесе. Да муња не одабере баш нас за циљ. Крстили смо се и молили Свевишњем, иако је било забрањено ...

Лиси нијесу одољели људи. Она је одољела и времену и онима који су је ништили. Док су је харали и рушили, злочиначки и без плана, лиса је узвраћала топлином у сваком дому.

Отишао сам са родног огњишта. Лиса ми је остала дубоко у срцу, велика и трајна. Остала је да пркоси цивилизацији, ја сам, уз њу, иако шибан њеним вјетровима, који су били блажи од других шибача, којима сам одолио, као и моја Лиса, рањена и опстала.

Сви сјекачи и шибачи су прошли, Лиса је остала и нека је уз моје име. Нека ме чува са својим изворима и вјетровима као и са својим гороломом. Носићу је у себи и уз своје име, као штит од шибача, јер је топлија од оних који су сјекли и њу и мене.

Овим чином хоћу да сачувам и њу и себе.

О П О М Е Н А

Уводни дио

Свјестан чињенице да ће ово моје излагање кроз књигу “Опомена” бити оспоравано из више углова, ризикујем да сав терет прихватим на себе, јер сам убијеђен да говорим истину зарад добра српског народа.

Оспоравања могу да буду од стране мондијалистичко-комунистичких организација и појединаца у смислу, да ова писанија води “уназад”, јер по њиховом схватању “нетребамо завиривати у прошлост” већ да гледамо у “будућност”. Таква теза управо настоји, да нас скрене са пута самопрепознавања, са пута препознатљивости, са пута препознавања проблема који су читаву српску нацију довели до руба пропасти.

Такође теза “не враћајте се у прошлост” скреће са правца да препознамо носиоце поменуте тезе, као главне поданике српске пропасти, плаћене парама “Центра моћи” да то спроведу.

Рачунајући на оспоравања, улазим у ризик да овим штивом упутим опомену српском роду, шта је било и шта нам је чинити.

И до сада је објављено, чињеница и тврдњи у различитим варијантама али начињених и скрајнутих само за научну популацију која је искрено речено у малом броју.

Ова књига је намијењена широј читалачкој публици, саже-та и прилагођена да је може свако имати кога занима.

Немам право, као патриота, да одређена сазнања која посједујем о пројектима за које сматрам да руше интересе мога народа не предочим јавности. Такво моје поступање би било себично, неби било “правовјерно” нити људско.

Задатак свих нас појединачно је да укажемо на зло и на добро, шта нам се десило или шта нам се припрема.

Ако препознамо зло, тражићемо начин како да му се супротставимо и одупремо.

Није само српски народ на путу “великих” циљева Центара моћи, који ће се поменути у овој књизи, па да кажемо да је то завјера само против Срба.

Српски народ само није навикао да ћути и трпи јарам ропства као други. Зато се и опомињемо и подсећамо да не би трпјели.

“Центри моћи” имају циљ сопственог профита и овладавања цијелим свијетом принципима економске контроле. Ко год им се нађе на путу постаје њихов непријатељ. Њихове циљеве препознаје цивилизовани свијет. Због моћи распознавања прљавих тежњи “Центара моћи” страдају старе цивилизације које се руше до темеља, чак име се и коријен чупа. Затирући трагове културе древној цивилизацији, оправдавајући своје злочиначке подухвате тековином “новог свјетског поретка” и “мултинационалног” друштва у који се упушта данашња цивилизација. Таквим начином дјеловања, затире се памћење једном народу и постиже се циљ лакше манипулације.

Тој старој цивилизацији припада и српски народ, који је на удару великих “Центара моћи” као и многи други народи.

Сви народи, вјерске организације, појединци, имају право на сопствени циљ. Без циља престајемо да будемо људска бића.

Достизање циља може да буде постигнуто кроз лоше или добре намјере.

Зато српски народ мора препознати намјере и циљеве других. Према тим препознатим циљевима и намјерама других морамо стварати стратегију и циљ сопственог опстанка и сопствене препознатљивости. У супротном, нестаћемо и изгубићемо се у циљевима и намјерама других.

Зарад предака и својих потомака, немамо право да изгубимо сопствени идентитет.

За то су положене најскупље српске главе. Зар, данас, наша генерација има право трговати тим главама и оним што су они крвљу и својом мудрошћу створили,

Наши су преци нама имали шта оставити у аманет. Да ли ће наши потомци имати шта наслиједити од својих очева ? Такво питање увијек морамо себи постављати и пронаћи ћемо препознатљив пут сопственог опстанка.

ЦИЉЕВИ ВАТИКАНА

Како је Ватикан кроз религију остваривао своје освајачке циљеве и одобравао погроме над народима међу којима је био и српски?

Један од најугледнијих и најенергичнијих папа са краја 12. и почетка 13. вијека, Иноћентије трећи (умро 1216 године) дао је исказ своје увјерењу “да је папска власт најузвишенија над сваком другом влашћу на земљи, да пред њом и сами цареви мора да приклоне главе.”

“Његов доцнији наследник, папа Бонифације осми (умро је 1303. године), први је формирао ону реченицу, по којој “нема спасења изван католичке цркве”, што значи нема спасења изнад папске власти. Та максима Римске цркве је 1439. године. ушла у један декрет сабора у Флоренци, где је речено: “Света Римска црква тврдо вјерује, да не припадају Римској цркви, не само многобошци, него и Јудеји и јеретици и шизматици, не могу ући у царство небеско, већ ће сви отићи у вјечни огањ, спремљен за ђавола и његове слуге, ако се прије смрти не обрете Римској цркви.”

Као последица тих и других схватања поникла је и мисао о папској непогрешивости.

Алваро Теларо папски дворски писац 14 вијека, увјеравао је већ тада своје читаоце: “да папи не може да суди низашта нико на земљи, па ни сами Васељенски сабори, све и кад би јерес проповиједао. Дјела папска подлијежу само Христовом суду. Стога, ако би и цио свијет био противан папском мишљењу, оно треба да се уважава, јер је он и над самим Васељенским саборима, који добијају власт од њега, он их сазива као намјесник Христов на земљи.”

Људи, који су руковођени таквим погледима и начелима у свим својим поступцима, налазили су увијек, специјална

оправдања за све своје вјековне акције, од префињене вјерске пропаганде до најгрубље и најнечовјечније силе “огња и мача”, против слободе и савјести свих народа уопште, па и православних хришћанских народа на Балкану, ради обраћања њиховог у крило “јединоспасавајуће” Руске цркве, под врховном влашћу “непогрешивога” папе у Ватикану.

Тежња Римских папа да и хришћанску цркву на истоку потчине својој власти није се остварила, али је вјековима изазивала тешке борбе између запада и истока, које су нанијеле и још увијек наносе велике невоље и грдне штете цијелом хришћанском свијету.

Да би Римски папа проширио своју власт на православне земље, Римска је црква искористила случај када су Турци освојили Јерусалим, Св. Земљу, те су, организујући крсташке ратове против Турака, уједно настојали да изврше мисију према како они кажу “јеретцима”, источне цркве и потчине је власти папској. Крсташки су сматрали Источну цркву као отпадничку од папе и “јеретичку”, па су се према њој и понашали непријатељски.

У Солуну 1185. године и Цариграду 1204. године, Римокатолици су починили ужас. Не само да су православне Грчке светиње, цркве и манастире пљачкали, бешчастили и мучили, него су и малу дјецу и жене довлачили, сјекли, убијали и у самим црквама. А затим, тек што се у Цариграду покољ стишао, папа је послао свога легата да цариградску Патријаршију силом подвласти папској јурисдикцији и сасвим је полатини. Када су се томе енергично одупрли многи представници православне Грчке цркве, папа је дао позатварати ове православне цркве и манастире. Калуђере и свештенике њихове, побацао је у тамнице, па шта више неке од њих и живе дао спалити.

Овакав злочиначки рад Римокатоличке цркве према православним народима није никада престајао.

Када је папа Иноћентије III од чијег времена започиње инквизицијски рад у свим земљама које нијесу признавале папске власти, 1199. године, сазнао од амбициозног зетског господара Вукана, да Босански бан Кулин није одан Римској цркви већ развија своју националну Босанску цркву, папа је писао Угарском краљу Емерику, да опомене бана Кулина, да се одврати од “јереси” а ако га он не би послушао, нека са војском провали у Босну, запосједне је и из ње протјера и бана и све оне који желе да се одрекну “јереси”.

Да би вјерски рат против Босне добио што изразитије обиљежје правог крсташког рата, папа је дао право бискупу да може изразити опрост од гријеха, свима онима који се пријаве у ту крсташку војску, исто онако као што се дају опрости крсташима за свету земљу.

Године 1358. Мађари су по жељи папиној, продрли дубоко у Србију, поново су придружили Угарској Мачву са Београдом и све православно свештенство, по своме обичају, подвргли папској извршној власти. Све је то ишло по принципу, који је још чувени папа Иноћентије III нагласио у своме писму освајачу Цариграда и првом латинском цару (1204. године) вођи крсташа Балдуину: “Препоручујем ти, вели папа, да Грчку цркву и Византијско царство, које је Божја милост потчинио Апостолској столици, утврдиш у покорности моме престолу, да би и ти могао своју власт (над Грцима) лакше одржати”.

Најездом Турака у српске земље: Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину, дошло је до наглог иселјавања српског становништва према Хрватској. Пошто је Хрватска вазда била Аустро-Угарска колонија, објеручке је прихватила Србе и насељавала их у пограничном дијелу према границама Отоманског царства.

Сви досељени Срби су махом били племићи са собом су водили наоружане групе. Тако је Аустроугарска хтела да направи себи штит на рачун српских глава.

Додијелили су Србима вид аутономије у пограничној области, тако да су имали право на свој језик и православну вјеру, а за узврат су били Аустријски војни обвезници. Срби су то прихватили, јер су се у том моменту осјећали дужницима, према својој крштеној браћи. Тако су вјековима били штит и брана од најезде ислама, не само Бечу, већ и читавој крштеној Европи.

Међутим, чим би турске стеге мало попустиле и када би престала пријетња од даљег надирања Турске према Бечу, римокатолици су ковали нове планове унијаћења српског народа. Одмах би почели прогањати православне свештенике, убјеђујући Србе у “праву вјеру”, а ко не би послушао слиједило би прогонство из тих области или ликвидација.

Међутим, унијаћење у том периоду је имало мало успјеха, захваљујући искључиво саборности, дубоком православном вјеровању, слози и на крају војно способним Србима који су умјели себе одбранили.

До Берлинског уговора 1878. године у дотадашњим областима кнежевине Црне Горе није било католика. Они су ушли у састав нове самосталне кнежевине тек тада када су Црној Гори припојене области око Бара и Улциња и јужно од Подгорице, гдје се налазило неколико малих села са српским и арнаутским становништвом. Та околност је одмах потстакла римску пропаганду да ради на обнављању старе Барске надбискупије, као новог жаришта за њену акцију на придобијању православних Срба у Црној Гори за сједињење са Римском црквом. Благодарјећ предусретљивости кнеза Николе, Ватикан је успио, да већ 18. августа 1886. године склопи конкордат са Кнежевином Црном Гором. Тим конкордатом до-

пуштена је пуна слобода “Римокатоличке вјероисповијести” с тим да ће барског надбискупа постављати сам папа, пошто црногорској влади, која ће га плаћати, саопшти име кандидата “да се види има ли какав чин или разлог грађанске или политичке природе против њега.” Сем тога, црногорска влада, по споразуму са надбискупом, слаће у Рим на науке одабране младиће и давати им у Риму да уче српски језик, итд. Са очитом пропагандном сврхом обновљен је Барском надбискупу и назив “примат српски”.

Тим путем је римокатоличка црква у Црној Гори вршила своју мисију нечасног унијаћења, некад вјештом пропагандом, некад страхом.

Католичка црква у Хрватској није могла да прегори успјешан отпор православних Срба против конкордата, који је требало да пружи Ватикану ванредне могућности за слободно покретање и развијање нових акција пропаганде, ради остваривања његове вјековне неодољиве тежње за потчињавањем Срба а преко њих и цијелог Балкана, врховној духовној власти Римскога папе. Стога су, и раније, постојале тајне везе многих њених представника, што се поуздано зна са револуционарном усташком организацијом у иностранству и у земљи, а сада су оне још тјешње и присније. Требало је наћи савезника који ће помоћи да се разори омражена Југославија и створи католичка независна држава Хрватска у којој ће се, кад другачије не иде, са успјехом моћи примјенити и средњовјековни методи “огња и мача” за истребљење православних Срба, бар у областима које ће том приликом припасти Хрватској, па су зато сви могући фалсификати науке и статистике чињени и употребљавани да би хрватска држава могла обухватити што више чисто српских историјских и етничких области као што су Босна, Херцеговина и Срем, па чак новопазарски Санџак, централна област средњовјековне Србије.

А стицај околности последњих година у Европи, ишао је на руку тој њиховој акцији.

На тај начин створена је врло страшна психоза, која је омогућила да се преко независне државе Хрватске, формиране на развалинама Југославије, подпомогнути од стране окупатора, развије такав језив и страشان вјерски прогон и покољ голоруких православних Срба, и њихове потпуно незаштићене цркве, какав није забиљежен ни у историји најкрвавијих вјерских прогона, (Бартоломејске ноћи, инквизиције итд.) што су приређиване у организацији Римокатоличке цркве против разних “јеретика”, протестаната и других.

Можемо на основу погрома у НДХ, комотно закључити да постоји колективна одговорност Римокатоличке цркве, за погром над српским народом за све вјекове а нарочито период НДХ од 1941-1945 године.

Српска православна црква у областима НДХ, имала је почетком 1941. године око 230 000 својих припадника, а организована је била у 9 епископија са преко 1 100 цркава и око 800 парохијских свештеника. Сем тога имала је 31 манастир са преко 60 калуђера. Цијела та организација уништена је већ првих мјесеци 1941. године чим је усташка власт, помагана католичким свештенством узела у своје руке управу над својим областима НДХ.

Прије свега, уклоњени су српски православни епископи са својих положаја, од којих су тројица (Бањалучки, Сарајевски и Горњокарловачки) после тешких мука, убијени, а остали су протјерани (Загребачки), уколико нијесу успјели да раније избјегну, као Сремски, Тузлански и Мостарски, док је архијерејски замјеник Пакрачког епископа, као и митрополит Сарајевски и епископ Горњокарловачки дуго времена повлачен био по разним логорима и најзад му се изгубио сваки траг. На сличан начин поубијано је, колико се до сада могло

сазнати, преко 100 српских свештеника, а многим другим за-
мео се траг, после страшног злостављања и мучења по лого-
рима. Тако да је само нешто преко 499 од 800 парохијских
свештеника успјело да избјегне или да потпуно опљачкани
и напаћени, преко концентрационих логора, са својим поро-
дицама, буду пребачени у Србију. Сва покретна и непокретна
имања њихова и њихових цркава конфискована су у корист
хрватске државе, уколико раније нијесу развучена од усташа
и сусједa католика. Исто су тако прошли и калуђери и њихови
манастири.

Карактеристично је, да нема никаквог трага о било как-
вом покрету, колективном или појединачном, католичког
епископа и парохијског свештенства њиховог, као ни од то-
лико бројних католичких монашких редова, код надлежних
усташких власти и иначе, да се стане на пут том страшном
дивљачком гоњењу хришћанских српских епископа, свеш-
тенства и монаштва, или да се колико толико настојало да се
ублажи судбина њихова по логорима, који су углавном сви
били, у области дијецезе загребачког надбискупа или на до-
маку њеном. Али, има, на жалост и срамоту хришћанства, не
само трагова него и маса чињеница да су, одмах по оснивању
НДХ, многи католички свештеници, а нарочито из редо-
ва Фрањеваца и језуита, иступили јавно као чланови једне
усташке организације и као стожерници, логорници, табор-
ници и други усташки функционери, својим наређењима и
поступцима, још више отежавали судбину српског свештен-
ства и народа. Од многобројних: братар Филиповић из мана-
стира Петрићевца код Бања Луке , 8 фебруара 1942. године
одвео је усташе из “поглавникове тјелесне бојне” на покољ
Срба рудара, у руднику Раковица код Бања Луке.

Када су стигли тамо, фра Мајсторовић је све рударе пред
усташе извео и легитимацијама утврдио који су православ-

ни Срби, одвојио их од рудара католика и муслимана и наредио да их одмах потуку, с покличом: “Убијајте, а ја ћу вас разријешити гријеха”. Том приликом побијено је 52 Србина, радника, а затим је исти фратар одвео усташе у село тих рудара Дракулиће и тамо дао побити све, и старо и младо, том приликом спасла се само једна жена са петоро своје дјеце и једним туђим сирочетом, али је она доцније полудјела.

Покољем у Ливањском селу руководио је фрањевац др. Срећко Перић из манастира Горице код Ливна. Он је једне недјеље, прије покоља, са олтара у цркви, по тврђењу избјеглица, овим ријечима позвао своје вјернике на покољ Срба: “Браћо Хрвати, идите и кољите све Србе, а најприје моју сестру која се удала за Влаха, а онда све од реда. А када то свршите, онда дођите к`мени да вас исповиједим и причестим, па ће вам сви гријеси бити опроштени”. За усташу фрањевца Вјекослава Шишића, тврде избјеглице да је био стварни вођа усташама у Книнском Пољу, и да је сам својом руком убијао Србе, не само у том крају него и у Банском Прахову, Кијеву и Врнику. Док за Еугена Тујића, бившег фратра из Бусоваче, утврђено је да је већ у мају 1941. године са усташама продро у кућу младог српског свештеника Миладина Минића, из Билешева код Латве, и сам га својом руком заклао, пред ужаснутом женом и дјецом његовом.

Из исказа свједока познато је, већ до сада, више од стотине имена и разних других фратара и жупника, који су наређивали или само давали иницијативу и упутства да се Срби хапсе, муче и убијају и за гвардијана Частомира Хермана из манастира Чунтића код Глине, кажу свједоци, да је руководио оним страшним масовним убиствима Срба у том крају и да је његова идеја била да се кроз неколико ноћи ножевима покоље на хиљаде Срба у самој српској цркви у Глини итд.

Према статистичким подацима, на такве и сличне начине, по селима и градовима, на самим огњиштима народним, као

и по многобројним логорима и тамницама, побијено је или нестало више од 800 000 потпуно недужних православних Срба у Хрватској, а само око 150 000 успело је да избјегне или је протјерано, без игдје ичега у Србију.

Сем католичких свештеника и калуђера, ову нечувену, страшну крваву усташку акцију против православних Срба нарочито је помагала и католичка средњошколска и друга омладина, организована у покрет “крижара”, која већ и самим својим именом, подсећа на оне злогласне средњовјековне “крсташе”, које су папе ослобађале од својих гријехова, а они су такве ужасе починили међу православним хришћанима Истока, па се морала створити психоза, по којој су Грци и Срби радије одлучивали да приме и саму Турску нехришћанску политичку власт над собом, него што би признали римског папу за свог врховног, духовног поглавара.... Та католичка усташка омладина толико је зла починила, да је један од највећих непријатеља Срба и православља. Др Комбар, жупник и усташки виши функционер из Добоја, самом поглавнику потужио се писмено на ту омладину и тражио да се ограничи њена дјелатност јер каже; “Ја особно никад не бих вјеровао, да тако нешто може бити (при мучењу и убијању Срба), да нијесам гледао.” Истовремено, 16. октобра 1942 године, управитељ жупе Августин Крав, парох силом покрштених Срба у црквеном боку, исто је тако писао из Суње поглавнику у Загреб и тужио се на бездушна дјела усташке омладине и наводећи њене поступке нагласио: “Све је то радила усташка младеж у којој као да нема душе.”

Упоредо са масовним и појединачним мучењем и убијањем Срба, те одузимањем све имовине свим имућним Србима и протјеривањем њиховим са огњишта, прво у Србију, а доцније у разне логоре, отпочела је и акција на присилном католичењу читавих села и крајева тако да их је до проглашења оснивања

Хрватске православне цркве почетком 1942. године већ поунијашено било око 200 000. Нема сумње, да је та акција већ од првог момента, вођена у сагласности са представницима католичке цркве, јер из једног акта, упућеног из Рима, од конгрегације за источну цркву, на Загребачког надбискупа, као предсједника конференције Хрватских бискупа, датираном у Риму 12. јула 1941. године сазнајемо, да је Ватикан у то доба, очекивао велике успјехе, како се у акту каже: “на обраћању несједињених (православних Срба) у Хрватској у покорност папи”, па је сматрао за потребно да преко надбискупа упозори све хрватске бискупе да при том обраћању не дође до сукоба католика латинског и источног обреда (унијата).

Након оваквог прогласа, разлетјели су се разни, звани и незвани мисионари по цијелом српском народу у Хрватској и свим могућим средствима а нарочито пријетњама са одузимањем имања, одвођењем читавих села у страшне логоре, мучењем и убиствима, настојали су, да притјерају православне Србе у такво психичко стање које би их одвело у крило “једино спасавајуће” Римске цркве. Између безброј таквих случајева навешћемо само један примјер фрањевца Сидонија Шолца из Нашица, који је усташама дао упутство да на најгрознији начин убију српског свештеника Ђорђа Богића (одсјекли су му прво уши, затим нос, браду и ископали оба ока, а онда га распорили и још живом му срце извадили), након тога је отишао у његову парохију и страшним пријетњама позвао у католичку вјеру, ако желе да се спасе, да их не достигне судбина њиховог свештеника и остану на своим огњиштима. Пред ужасима таквог и сличног терора многа српска села у сусједној Славонској Подравини клонула су и примила католичку вјеру. Када је фратар Шолц успео да изврши своју пријетњу према селу Погановцима, чији су становници остали непоколебљиви у својој вјери и никако нијесу

хтјели да се покоре и покатоличе, те су с тога сви отјерани у логор у Славонској Пожеги, гдје су бијени и на разне начине мучени, па тек после свега тога пребачени у Србију.

За захвалност што је учињен погром Срба у НДХ од 1941-45 године од стране Римокатолика и њихових вјерских поглавара, света столица је прогласила Алојза Степинца за свеца Римокатоличке цркве, иако је лично Степинац благословио и опростио све злочине учињене од стране усташа и Римокатолика. Проглашавањем Степинца за католичког свеца и сама света столица је опростила учињени злочин над православним Србима. Тим путем Ватикан је доказао још једном да се нијесу одрекли својих зацртаних циљева, не само овладавања туђим територијама, стављајући их под своју јурисдикцију, већ не бирајући средства да дође до циља.

Ако знамо да је 1942. године основана хрватска православна црква под јурисдикцијом Римокатоличке цркве, а данас након више од педесет година, оснива се “црногорска православна црква” (регистрована у центру безбедности на Цетињу), можемо закључити: не да очекујемо извињење од Римокатолика, већ да имају исте циљеве као и НДХ. Међутим ако знамо да су у НДХ имали Степинца и Павелића, не желим да вјерујем да њихови следбеници постоје у Црној Гори, макар међу браћом православцима.

Римокатоличка иницијатива о екуменизму (измирењу и јединству) хришћанских цркава, без извињења и са даљим намјерама “огња и мача” и подвргавања искључиво сопственој јурисдикцији у Ватикану, је просто лицемјерно.

Године 1991. стварањем нове НДХ остварени су циљеви Римокатолика на просторима новоформиране државе Хрватске. Готово сво православно становништво које није прихватило прелазак у католичку вјеру било је протјерано 1995. године војном акцијом “Олуја” и “Бљесак”, са својих вјековних

огњишта. Православне манастире и цркве су пурушили, тако да можемо закључити да ни данас циљеви римокатолика нијесу довршени да њихова тежња овладавања свијетом и даље постоји.

Блогослов папе Јована Павла II НАТО алијанси, да бомбардује православно становништво у Србији је ништа мање, злочиначки чин него сви до сада наведени злочини који су учињени према Србима од стране Римокатолика.

ЦИЉЕВИ ИСЛАМА

Док је у српским земљама, светородна лоза Немањића, подвижничка и мученичка, заокружила своје територијалне и националне интересе, јачајући духовност, вјеру у Бога и људе, подвргавајући себе монашким ризама и молитвама за свој род, препознавајући да је српски народ предодређен да живи на овим просторима у миру, братској слози и љубави, други нам нададоше мира.

Са једне стране Римокатолици са друге Мухамеданци, тежили су кроз вјекове да остваре своје прљаве циљеве, не бирајући средства ни начина, нити жалећи српске главе да дођу до циља. А циљ је био: поунијатити или поисламити читав свијет, а ми смо били на путу њиховог циља.

Године 1389. доласком Турака на српске просторе и великом битком на Косову пољу, српски народ је доживео слом, не само војничког пораза, већ петовјековног угњетавања и исламизације, крвавог Данка у крви, генетске промјене (правом прве брачне ноћи). Трпјели смо пет вјекова и дизали устанке и буне, да би опстали своји на своме, да би спасили вјеру и част, сачували огњиште и сопствене животе.

Довијали смо се на разне начине да опстанемо, служили смо туђину а имали смо национални циљ: опстанак и опоравак отаџбине, за разлику од данашње бесциљности.

Данашња Србија личи на распарчану предкосовску Србију. Србију коју су развлачиле велможе и властелини, само ради сопствених интереса и одржања својих посједа и личног утицаја. Такви ситносопственички циљеви довели су до вазалства турским освајачима и учешћа у најболнијој судбинској битци на Косову, као што су учинили браћа Дејановићи, Драгаши и др. што са сопственим трупима у турској војсци бијаху против честитог кнеза и сопственог рода.

На Косову је српски народ био заиста обезглављен. Изгубили смо круну и цара, изгубили властелу и витешки “ред” и на крају изгубили радну снагу. За узврат добили бескрупулозног окупатора, који нам прописује правила понашања, на сопственом огњишту, као ште то данас чине Уједињене нације.

Захваљујући мудрости кнегиње Милице и њеног сина Стефана, сачуван је и обновљен српски род.

Милица је увидјела силу отоманску, страшну и окрутну, осветнички расположену, због сопственог пораза на Косову и губитка цара Мурата. Није царица Милица прибјегла витештву да потури нејаког Стефана и остатак српског рода, под турске дамаскије. Могла је са својим иметком, царским везама и остатком породице, отићи из Србије, а није. Већ се госпођа Милица уз помоћ своје пријатељице премудре монахиње Јефимије, посветила подвижништву за спас српског рода и својом мудрошћу спасла и сина Стефана и српски род. У том правцу је Милица радила, све докле је њена снага ума и физичког постојања дозволила. Смогла је снаге да у времену када је била највећа срамота, превјерити, да своју ћерку Оливеру, поведе на дар султану Бајазиту, зарад спаса Србије и зарад части своје породице.

За узврат је Бајазит оставио Србију на миру, а Лазарев син Стефан је преузео престо и осовио Србију на ноге.

Стефан је правио излете са српском војском по Азији, помажући зету Бајазиту, бијући азијатске Турке, што му је дошло на исто, да ли их убија у Азији или у Србији. Светио је свога оца и остале српске витезове, што падоше на Косову Пољу.

Ћерка Југ Богдана, супруга цара Лазара, мајка високог Стефана, црна косовска удовица, на крају смјерна монахиња, све свето и господско, како доликује само царици Милици,

подвижници за вјеру православну и српски род, сазидала је манастир Љубостињу, посветивши га косовским јунацима. Сваки камен, који је узидан у Љубостињу, намијенила је за појединог погинулог косовског јунака, кадила га топлим молитвама, заливала врелим сузама и љубила (отуда назив - Љубостиња).

И најзад, обична жена, мајка, сестра или вјерна љуба – себарка, најзаслужнија је за спас нације од биолошког нестанка.

Епска пјесма поједине српкиње ставља по јуначким подвизима у раван са Обилићем, као што је случај са Милунком Савић, истовремено истичући и све атрибуте, женствености и љепоте коју жена у себи носи, као и свјесну пожртвованост за опстанак нације.

Рађале су да би се гинуло, а гинуло се да би се опстало, да би се чувала и родила слобода.

Зато српкињи мајци, треба подићи споменик, као заштитни знак националног опстанка, који ће нас опомињати на величину и значај жене у српском, витешком, емотивном и националном бићу.

Косовом је српски народ доживио физички пораз, али је извојевао духовну побједу и кржаве косовске божуре (јединствене), који рађају само на Косову и само на Газиместану, гдје је био цвијет српских витезова. Божури расту из најврелије крви српских јунака, те док то буду били косовски божури, Косово ће бити српска земља. Није Косово било српско 500 година, па смо га вратили. И данас га чупају из срца Србије, збратимљени ислам и Ватикан. Не смијемо се одрећи Косова, опет ће оно бити српско. Без Косова, Србија остаје без темеља, без духовне вертикале на којој се крстило земаљско и небеско царство. Без Косова Србија неће бити Србија.

Косовском снагом духа, Србин се хранио до данашњих дана. Свештеници су кроз молитву уздизали душе наших витезова небу до Бога, а гуслари кроз пјесму сачували њихово име и славу, те се чуло за српско подвижништво, за вјеру и слободу “отачаства” и ван граница наше географски и бројно мале, а духовно велике отаџбине Србије.

А шта рећи о султанији Мари, ћерки Ђурађа Бранковића, која је спасила српски род у више наврата, да не доживи теже погроме. Као што је и у више наврата одвраћала сулатана Мурата II и његовог сина Мехмеда да не поруше Констатинпољ, центар православља. И чинила је султанија Мара док је год имала утицаја на турски двор, док се и сама није замонашила. Тако да комотно можемо рећи, да су наше жене (Српкиње) одиграле врло значајну улогу у Српској историји.

Након 250 година доласка Турака у Србију, придлазили су гори од њих: Исламизирани Арнаути (Албанци) који су отимали насељавали српске планине око Косова, организовани у групе до 300 наоружаних отимајући пашњаке и плијенећи стоку, домаћем српском становништву.

Док су Турци држали власт у Србији они су имали огроман прилив исламизираних арнаута на Косову.

Пропашћу царства Турскога и ослобођењем Србије од Отоманске империје 1912. године, наравно и дио насилно насељених арнаута, као саставни дио окупаторске силе, протјеран је са српских териоторија. Арнаути су иначе били на југу Србије ударна песница Турака, чинећи највећа злодела Србима.

Као што су по Санџаку и Босни и Херцеговини исламизирани Срби (муслимани) били ударна песница турских окупатора и такође чинили највеће злочине над српским становништвом.

Онај дио исламизираних арнаута и исламизираних Срба, након ослобођења од Турака 1912. године, који није отишао

за турском војском, остао је на српским територијама и добио сва грађанска права као и већински српски народ.

Избијањем првог свјетског рата и доласком Фрања Јосифа у Сарајево по писању Душана Баранина, “на њиховом дочеку је било највише оних са ћулафима”.

Почетком Другог светског рата, 1941. године, поисламљени Срби (Муслимани) су се већински организовали и укључили у усташке јединице НДХ и муслиманску милицију под окриљем окупатора, стављајући се на располагање непријатељу против српског народа.

Од 1941-1945. године кроз те и сличне усташко-окупаторске јединице муслимани заједно са Хрватима, извршили су на хиљаде злочина над српским становништвом над дјецом и старцима. Порушили су и оскрнавили на стотине православних објеката. Направили на стотине стратишта у које су убили и живе бацили на стотине хиљада Срба.

Само једно стратиште Српског народа “Јасеновац” за које се зна, а на стотине “Јасеноваца” се заташкало.

Након 1945. године и Хрвати и муслимани који су били на страни окупатора, проглашени су “ослободиоцима”. Само су Срби имали двије војске, које су помагали Енглези и свјетски центар моћи (режисери рата), па су једне (партизане) прогласили “борцима за слободу” против окупатора, а друге (четнике) који су били за други облик владавине (за круну) прогласили су сарадницима окупатора.

Тако наметнута ратна стратегија грађанског рата, дала је резултат на хиљаде злочина које су Срби учинили једни другима. Након 1945. године је настао прогон свих оних који су били за “краља и отаџбину” и њихових симпатизера. Не само што су припадници и симпатизери “круне” били ликвидирани, већ оно што је преживјело, успјело је да прође границу. Међу тим људима је било највише српске интелигенције.

Тако смо добили не само одлив српског становништва, већ и одлив способних и креативних људи. Србија је осиромашила плачкањем и ратним разарањима, убијањем од стране окупатора и њихових помагача (усташа), као и међусобно наметнутим грађанским ратом. Међусобним ликвидацијама и погромима, дотакли су Срби само дно сиромаштва и националног опстанка.

“Ослободиоцима” је било мало грађанског рата 1941-1945. године, па су продужили са измишљањем разних политичких процеса “народних непријатеља” голооточана, Ћиласоваца, Ранковићеваца итд. , те су исте ликвидирали, извршавајући задатак, центара моћи преко наметнутих сателита, на челу са Јосипом Брозом.

Године 1991. кад је сазрела, ситуација, да се формира исламска држава на природној граници Истока и Запада (католичанства и ислама) под окриљем “новог свјетског поретка” плаћена парама Техерана и осталих исламских држава и организација. Исламизирани Срби (муслимани) су затражили државу Босну и Херцеговину, за себе, иако је то била вјечита српска територија. Свијет је то галантно прихватио на штету српског народа. На жалост и штету читаве крштене Европе.

Срби, препознавши опасност даље исламизације и самих Срба и њихових територија, побунили су се и дигли на одбрану сопственог живота и свога огњишта. Истог момента су били проглашени од стране (плаћене) међународне заједнице за агресоре. Према аршинима такозване међународне заједнице, једино Срби немају право на своју слободу, на самоопредјељење, на слободу ријечи. Срби су једино проказани пред свијетом као главни кривци, за сва зла што се дешавају на Балкану, а поготову у бившој СФРЈ. Сви остали који нијесу имали право на оно што су добили и за шта су се борили, добили су сатисфакцију од “Међународне заједнице” на штету српског народа у цјелини.

Па чак када су муслимани у Сарајеву извели масакр над сопственим грађанима на Маркалама, оптужујући за све Србе на Палама, иако је експертска група казала истину, (плаћена исламским парама). Међународна заједница окривила је Србе и дала себи отворен пут и право на бомбардовање, српског народа, помоћу злочиначке НАТО алијансе.

Европа се очигледно није могла одупријети таквим наканама исламизирања, јер је ислам преко новог свјетског поретка, пружио своје пипке (новцем) у све државе и владе, тако да су лако могли одрадiti свој посао.

Стварање државе исламизираним арнаутима на Косову још је један од покварених циљева “свјетске надвладe” према крштеној Европи, па и према православним Србима.

Њемачка и Француска имају огромне проблеме од најезде ислама као водеће државе у Европи. Али се нијесу могли одупријети формирању исламских држава на Балкану, захваљујући сопственим купљеним вођама из самог врха власти.

Зато данас у Француској под мотом социјалних немира и у другим државама Европе, ислам прави прве кораке остварења сопствених циљева, што нажалост ни једна Европска држава не смије званично да призна.

Плашим се да ће бити касно цијелој крштеној Европи, када се остваре задњи циљеви ислама на Европском тлу. А циљ је досељавање на Балканско полуострво око 70 милиона туркофана из бивших совјетских земаља, који ће се даље ширити према Европи. Такође ће и неколико десетина милиона населити Европу под фирмом привременог рада. Захваљујући овим циљевима претпоставља се да ће се крштена Европа пробудити и побунити. Међутим, биће касно. Тада ће се тај проблем морати рјешавати ратним сукобима на вјерској основи.

У борби против крштене Европе и ислама, која би била жестока, постиже се циљ смањења становништа на земљи и профит “Треће силе” (новог свјетског поретка) због које се све испланирано ради.

Они ће стићи као “помиритељи” из организације “владе у сјенци”, који са собом носе прописе о правима игре, демократизацији друштва и толеранцији међувјерских заједница, о евроатланским интеграцијама са причом да су непотребни сукоби: на вјерској, расној и националној основи (што је тачно). Таква прича годи народима који су сити ратова и крвопролића. Народ брзо заборавља да су ти исти “помиритељи” стварали, националне државе по етничкој основи на Балкану (Хрватска, Босна, Косово), стварали жаришта и сукобе на вјерској и националној основи, помажући терористичке организације попут УЧК на Косову, и у Македонији, бин Ладенове организације и кад су све завршили, ратни режисери који су све закували, појављују се у реинкарнисане “Мировњаке”, да шире “демократске процесе” на ратним подручјима.

Очигледно да они раде по превасходно припремљеном плану и програму, да им је то посао из којег црпе профит.

Након приче о демократизацији друштва, народ оптерећен тегобама, рата, страха и немаштине, не препознаје у причи злочинце који су режирали крвопролиће, већ прихвата сугестије, јер нема другог излаза. Та надлазећа творевина свјетског мондијализма, убија морал и душу у човјеку, гуши истину и правду, чупа историјски и цивилизацијски коријен народима, обезглављује их са причом: “гледај у будућност не враћај се у прошлост”. А све због тога да их не би препознали. Након мира, после крвопролића, и “миротворачке” приче, настаје сабирање профита од стране режисера рата, над судбином и несрећом других и несрећно завађених. И на

крају долази до контроле над завађенима од стране мировних мисија итд.

На крају режије коју су припремили “режисери рата” и одгледаног “филма” пуног сцена проливане крви за туђ рачун, долази понуда миротвораца о укидању нација и вјера, да не постоје различитости међу људима, да је битно како живимо, а не како се зовемо и које смо расе итд. Све прича за широко необразоване масе која може да се прогута уз помоћ медија које наравно контролише “влада у сјенци”.

Такву сличну причу су протурили православним земљама, социјал-комунистички демагози. Циљ је био уништење, правовјерног човјека и овладавање њима и њиховим добрима. А средства за постизање тога циља је био братоубилачки рат у свим православним земљама. Они који прозру такав циљ и намјеру центара моћи, уклањају га да им неби сметао. Из овога можемо закључити да Ислам има један јединствен циљ: исламизирати читав свијет и овладати њиме и територијално и материјално. Новим владарима одговара у њиховој стратегији, према Европи циљ Ислама и Ватикана, који је истовјетан на супротним странама и они њихове циљеве користе, на основу међусобних сукоба да извуку ратни профит, по принципу: “два се свађају, трећи добија”.

Поисламљени Срби, заслијепљени вјером и обећањима, бјежећи од националних комплекса издаје, више не раде против своје браће Срба само из комплекса, да би заборавили њихово стварно поријекло, тражећи од Српске нације муслиманску и и од српског језика бошњачки, да би се идентификовали, као национална посебност пред свијетом, већ све то раде по задатку Курана и исламских центара моћи.

Тај задатак је много јачи од чињенице да смо били некад заједно у Христу и да су њихови преци, славили исту славу заједно са нашим прецима.

Ако смо свјесни чињенице да “међународни” Хашки трибунал финансира Саудијска Арабија као исламски финансијски центар моћи, а да га војно брани Америка преко контролисане војне удружене силе НАТО, опет плаћене парама Саудијске Арабије до правог закључка није тешко доћи.

Међусобни задатак исламских вјерника је, да помаже сваком брату у вјери ма гдје се налазио (што Србима недостаје). А сваки вјерник има задатак да спроводи циљеве Ислама (што Србима недостаје у православљу). А то је исламизирати и загосподарити свијетом (што Србима не треба). То је за мухамеданце једини пут до “цехенета”.

КОМУНИСТИЧКА ИНИЦИЈАТИВА

Влада у сјенци је исфинансирала “Октобарску револуцију” 1917. године. Добро припремљеном и прорачунатом акцијом “Коминтерне” убијена је Руска царска породица Романов. По налогу свјетске надвладe, убијен је и задњи наследник царске круне и царског богатства. Након револуције и страшног и непотребног крвопролића Стаљино-Лењинистичке завјере, некретнине породице Романов су национализоване а њихов новац који се налазио у швајцарским банкама, чији су власници били чланови “свјетске владе у сјенци” у висини од 800 милиона долара заплијењен. Данашња вриједност тог новца се процјењује на 800 милијарди долара. Дијелом тога новца је даље финансирано идеолошко и братоубилачко крвопролиће у православној Русији као и у осталим православним државама.

Резултат Стаљино-Лењинистичке чистке је био 22 милиона убијених православних Руса, од чега 240 000 православних свештеника.

Циљеви “Свјетске владе у сјенци” за просторе Краљевине Југославије, били су идентични као у јединственој царској Русији.

Од царске Русије, као јединствене националне територије, Руског православног већинског народа, створен је Совјетски Савез, распарчан у републике које су подијељене по националној основи. Створен је велики и бројно јак Совјетски Савез који ће се одупријети Хитлеровој Њемачкој, коју је створила “Свјетска влада у сјенци” зарад сопствених циљева. А њени циљеви су увијек били “профит.”

Како год су створили Совјетски Савез истог момента су направили план његовог распада, када дође вријеме које ће се поклопити са интересима “свјетске надвладe”. То вријеме

смо већ видјели, када се Совјетски Савез распао у независне државе по националној основи. Свим државама бившег Совјетског Савеза гдје је већински неправославни народ, пружена је међународна помоћ и међународне гаранције. Само области у којима је већински православни народ немају право на самоопредељеност.

Такав сценарио је пренешен и на Краљевину Југославију.

На Дрезденском конгресу 1928. године донесена је одлука да се Краљевина Југославија подијели на шест република и двије покрајине. Да се српска нација испарча на црногорску, македонску и муслиманску. Да се српска православна црква издијели на македонску и црногорску. Да се од српског језика издвоје: македонски, црногорски и бошњачки.

Године 1943. Авнојевском одлуком је остварен први циљ са Авнојевским границама, гдје су остварене одлуке Дрезденског конгреса.

Године 1947. декретом Блажа Јовановића, председника републике Црне Горе, проглашена је “Црногорска нација”.

Године 1953. проглашена је насилно препоруком из комитета (политичког врха) СФРЈ “аутокефална македонска црква”.

Године 1974. проглашена је “муслиманска нација” и дата аутономија Косову и Војводини.

Године 1995. завршетком рата и погромом Срба у Славонији и Хрватској, бивше Републике СФРЈ Словенија и Хрватска, проглашене су за суверене државе, по националном принципу и то је прихваћено од стране међународних институција. У истом периоду створена је и призната Босна и Херцеговина, са три национална ентитета: муслимански, хрватски и српски.

Иако међународно признати, таква држава још није заживела. Прави се екстремно јак притисак на српски ентитет да

прихвате све ингеренције такозване федерације, гдје ће главну ријеч водити муслимани заједно са Хрватима.

Шта рећи за Црну гору, која се више не пита са собом, и која је изгубила исконски идентитет које су стварале генерације старих црногораца, кроз династију Петровића, која је владала под круном Немањића 250 година. Такође, и остали знаменити црногорци, попут: Марка Миљанова, Миљана Вукова, Јола Пилитића, Пека Павловића и других који су саздали од Црне Горе српску Спарту. Била је Црна Гора вјековима пијемонт српства, са чијих духовних извора су се напајале генерације Срба “примјерима чојства и јунаштва”.

Али данашња Црна Гора у раљама “светске надвладe” кроз лик актуелног режима, постала је безбојна и обезличена, побјегла од сопствених вредности и прихватила непознато, никад прихватљиво и увијек пријекорно за Црну Гору и црногорце. Постала је слуга “господара смрти” против братске Србије и српског народа.

У земљопису за вријеме Књажевине Црне Горе, у којем је приказан демографски облик државе писало је “У Црној Гори живи на 300 000 становника, од тога, има нешто Срба мухамеданске вјере, нешто Срба Римокатоличке вјере, остало су све Срби православне вјере”.

У октроисаном Уставу Књажевине Црне Горе 1905. године, у члану 1. писало је “Црна Гора је држава српског народа”.

Очигледно су “владари из сјенке” зацртали расрбљавање Црне Горе, које се приводи крају.

А да је тако говоре и следеће чињенице:

Зар није проглашена такозвана “Дукљанска академија” која је на буџету Владе Црне Горе.

Зар није регистрована такозвана ЦПЦ 1998. године на челу са антемисаним распопом, мимо свих црквених канона и мимо важећег устава у том периоду.

Зар није укинут српски језик у Црној Гори 2003. године и проглашен матерњи, док се у новом Уставу припрема да се прогласи црногорски језик.

Очигледно је да тренутна власт коју проглашава ЦПЦ као аутокефалну и матерњи језик прави од српског језика спроводећи одлуке Дрезденског конгреса, комунистичке партије и АВНОЈА. Ради се дакле о последњим остацима комунистичке идеологије, која има очигледан задатак уништења православних вриједности на територији сопственог утицаја.

Зар из овога не можемо закључити, да се намјерно затире српско памћење, тамо гдје је било најизраженије, ван Србије. Брише се историја и историјске чињенице а потурају се фалсификати, са фалсификаторима оличеним у постојећем црногорском режиму.

Остала је само нада да лаж кратко траје и да ће ту лаж потријети 32% Срба који живе у Црној Гори. Да на територији постоје десетине цркава и манастира СПЦ старих и више од осам вјекова. Чињеница, да је Немања рођен крај Рибнице у Подгорици, да препознајемо српске топониме кроз Црну Гору попут: Обилића пољане, Савина Кука, Савине воде, Маркова камена и др. Да је у долини Лима у Бијелом Пољу, у цркви Св. Петра и Павла написано Мирослављево јеванђеље први писани споменик на старословенском.

Ови подаци дају наду де ће се Црна Гора вратити из постојећег пакла, на стање старе српске славе.

О Косову је можда сувишно говорити, али док год о њему говоримо макар ћемо осећати да је наше.

Зар толико постојећих и још више порушених манастира не говори чије је Косово било и прије хиљаду година.

Зар Косовска битка 1389. године и погибија два супротстављена цара не говори чије је Косово било. У по-

менутом периоду се Албанци и не помињу као народ. Дивље хорде Албанаца се помињу тек доласком Турака на српске просторе, који су били истурени испред њих као ударна пеница.

Ал-каида је много млађа терористичка организација од шиптарских терориста, који су вјековима пљачкали и убијали Србе и Србију на територији која се зове Косово и Метохија.

Зар ријеч “Метох” не говори све!?

Метохија је била посјед СПЦ, коју су српски комунисти конфисковали и дали у руке шиптарима. Тако су забранили повратак 250 000 Срба који су били прогнани са Косова од стране фашистичко-балистичке власти за вријеме Другог свјетског рата, док су њихове посједе и имовину заузели Албанци.

Доласком Слободана Милошевића на власт, могле су се десити позитивне уставне промене, а нијесу, имао је сву моћ у својим рукама да то спроведе, а није. Тим промјенама се могла вратити имовина бившим власницима па и СПЦ. Данас би макар у Метохији било другачије стање.

У току своје владавине, Милошевић је могао депортовати 400 000 Албанаца без држављанства у Албанију, а није. Они су данас становници Косова.

И када се водио рат на Косову Албанци су били свјесни чињенице да немају држављанство, па су вршили пропаганду да су им српске власти одузеле лична документа. То је био алиби за сваки случај.

Милошевић је очигледно имао задатак да уради оно што је урадио 1999. године на штету српског народа. Дао је алиби “владарима из сјенке” да промовишу, преко свјетских медија, Албанца као великомученике, који страдају од стране “великосрпске хегемоније” под Милошевићевом палицом. Порушене су фабрике и мостови, побијено неколико хиљаде не-

виних Срба, међу којима и нејач, па и мала Милица Ракић, страдала у своме стану, на ноши, јер су процијенили “владари из сјенке” да је била изразити непријатељ новог свјетског поретка, а имала је само три године. Шта рећи за оштећених следећих пет генерација Срба, од осиромашеног уранијума који су бацали на невине грађане “демократски” усрећители “новог светског поретка”.

И на крају салдо Милошевићеве политике је у Кумановском споразуму 1244, да међународне снаге пролазе преко српске територије без права контроле.

Може ово неко правдати Милошевићевом немоћи, али не и закључком, да унапријед није знао шта чека српски народ.

Као први човјек у држави, није имао право на тако крупно незнање и непредвидљивост, а поготову не на уништење сопственог народа.

Када све ово знамо и прелистамо историјске чињенице, можемо без устезања закључити, да постоји завјера против разједињеног православног свијета, коме припада и српски народ.

За циљеве уништења православља, а са њим и српског националног корпуса, коришћена је и ватиканска доктрина, исламско освајање и нова пошаст која се огледа у лику “свјетске надвлде” која је те циљеве спроводила и кроз Краљевину Југославију и преко распамећене и скраћене Републике Југославије, и на крају преко свих сателита у такозваној Србији и Црној Гори.

СВЈЕТСКА ВЛАДА У СЈЕНЦИ

Свјетска влада у сјенци није формирана од скоро, већ готово два вијека. Састављена је од милијардера, који не само што имају амбицију да владају свијетом, већ су ту амбицију и спровели у дјело.

Њихова парола за јавност је: “Слобода, једнакост, братство.” Али иза те пароле стоји стварност: “Безакоње, хаос, ратови, биједа и сиромаштво” из чега ова организација црпи економску добит.

Ратове које свјетска влада у сјенци режира, не доносе никакве територијалне претензије за њих, осим контролисане. По њиховом сценарију, ратови се воде на економској основи, тако да ће се осјетити сила њихове превласти. Тим путем се завађени подрвгавају њиховој интернационалној превласти.

Државнике и администраторе разних профила које свјетска страна ангажује и плаћа да владају одређеним народима, нијесу припремили за озбиљно обављање таквог посла, он само мора бити поданик подобан, а шта треба да ради, добиће препоруку оних који га плаћају (свјетска влада у сјенци).

По циљу ове организације у државама треба правити смутње и метеже. Из тога метежа правити банкротства. Њихова је филозофија да државе треба осиромашити. Од туђинског ропства народ се некако ослободи, од сиромаштва - никако. А у сиромаштву “свјетска влада у сјенци” ће преко својих поданика контролисати тај ниво. Након спровођења грађана до сиромаштва, појављују се разне: социјалистичке, комунистичке, демократске организације плаћене парама “режисера рата”, који обећавају народу, просперитет, економски опоравак, интеграције итд.

Народ кад у њих повјерује, онда осуђује праве и оправдава криве, доводећи себе у још већи безизлаз. Захваљујући так-

вом стању народ руши сваку постојаност и ствара нереде на сваком кораку.

Главни циљ ове организације састоји се у томе ште ће ослободити јавни ум критиком, одучити га од размишљања која изазивају отпор, одвући умне снаге ка пушкарању празне приче.

Свим народима треба представити значај “свјетске владе у сјенци”, представљајући је као заштитника, дародавца свима онима који се добровољно покорје.

Циљ “свјетске владе у сјенци” према земљама које подчињава је да уништава индустријску производњу, поготово пољопривредну и да развија трговину. Јер тим путем урушава развој производње и прилив капитала и повећава се зависност од страних улагања. Држава постаје зависна од донатора јер нема совју производњу.

Неопходно је за “свјетску владу у сјенци” да у поданичким државама постоје масе незапослених и сиротиње, а на супротној страни, буде им одано неколико милионера, полиција и војска.

Ако “свјетска влада у сјенци” у Европи створи раздоре и непријатељства, имаће велику корист: држаће себе за респектабилног владара свијета, коју ће респектовати све земље, које ће увидјети да је “свјетска влада у сјенци” способна, изазивати нереде или повратити ред. Све су земље навикле да у “влади над владама” виде неопходни притисак. Представници “надвлада” морају бити лукави и увијек изгледаати попустљиви и спремни за договор. На тај начин владе и државе ће их сматрати добротворима и спасиоцима рода људскога. А на сваки отпор “надвлада” је спремна, преко НАТО Алијансе, да одговори силом. А ако се осмјеле шире масе или више држава да се супротстави свјетској “надвлади”, она ће одговорити општим ратом.

Главни успјех политичке свјетске “надвлaде” је да њеним представницима, ријеч не мора бити сагласна са дејствима дипломатије.

Снага свјетске “надвлaде” се лако показује: прво се организују нереди и тероризам, у државма које се супродставе њиховим циљевима, затим се путем медија које они контролишу, анатемише руководећа гарнитура те државе, па ако наставе противљење, тада ступа на снагу НАТО савез, као топуз “свјетске надвлaде” да покори и уништи непокорне, а онда ступају на снагу УН са прописима, мировне мисије ОЕПС са контролом избора, а све с циљем да успоставе коначну покорну управу своих поданика.

Оправдање за своја злочиначка дјела, правдају изразима, као највећа морална правила правног карактера. За такав подухват се ангажују најбољи: публицисти, правници, практичари, администратори, дипломате, који дејствују након свршеног чина злочина.

Ови “умови” након планираног оправдања за злочин свјетске “надвлaде” проналазе у подчињеним земљама преко обавјештајних служби, амбициозне али искомпромитоване људе, не много способне али због свих порока и амбиција спремне на послушност према новом господару. Ријечи које су некад “палиле” неукe масе: Слобода, једнакост, братство, сада се замјењују са: “право слободе ријечи, демократизација друштва, интеграције, итд...”

У рукама свјетске “надвлaде” налазе се: рестауратори монархија, демагози, социјалисти, комунисти и свакојаки утописти.

Народ у поданичким државама вапи да се социјално питање ријеши путем међународног споразума. Раздробљени у новом “демократском” друштву на партије, препушта их управо вољи свјетских управитеља. Јер да би се водила равноправна

борба треба имати новца, а новац и што је било, изнесен је управо на банковне рачуне, у банкама, чланова свјетске “надвладе”.

Једини начин отпора против свјетске “надвладе” је јединство народно. Они рачунају и на такав отпор, зато не жале новца да такво јединство разбију и народ јединородан поцијепају и окрену једне на друге, као што су урадили 1941-1945. године. У потчињеним државама свјетски моћници својим радом, својим службама успијевају да скрајну интелектуалну елиту способне и патриотски опредељене припаднике једног народа “подбадајући” медијима народ, и упућујући га на погрешне, неспособне поданике нашим злочинцима. Народ заслијепљен медијским информацијама и сам не препознаје морални, људски квалитет између себе и вазда срља из грешке у грешку. Свјетска “надвлада”, контролише најјаче медије, издавачке куће, и све што је њима у интересу. Ко се дрзне да пише против њих мора бити кажњен или анатемисан њиховим медијима.

Идеологија свјетске “надвладе” је да униште све религије, да се не вјерује у Бога, да постоји само њихов “Бог” који се зове “новац”, њихови администратори који се зову УН, њихов топуз који се зове НАТО, и њихови контролори који се зову ОЕПС, као и многе невладине организације и појединци.

Свјетска “надвлада”, заснива свој деспотизам на праву и дужности: право приморавања на извршење дужности. А извршење дужности је послушност.

У циљу уништења свјесних колективних снага, свјетска “надвлада” у поданичким државама, не доноси само прописе о државном уређењу, већ прописе и о школству, тако са понудом наопаких “модерних” програма, од предшколских, преко школских па до универзитета.

Ти прописи захтијевају да универзитети буду подчињени Влади, а Влада новим газдама. Тако се Ректори, Декани и

остали руководни кадар Универзитета поставља од стране Владе, дакле подобни, а не способни, који ће прихватити нове неквалитетне програме, а старе и провјерене одбацити.

У тим програмима већ се избацује изучавање старе националне историје, која се замјењује програмима сумњиве историјске будућности. Из старе историје остаће само компромитујући материјали по народ, већ подчињене државе. На челу новог наставног програма стоји практичан живот, обавезно грађанско уређење, односи људи једни према другима итд. Моралне вриједности и духовност српског народа се морају заобићи у новим школским програмима.

Умјесто приче о духовности и моралним квалитетима, какви су били и какви треба да буду, ученици са родитељима, сједе заједно и слушају наклапања одређених предавача, о питањима међуљудских односа, о законима примјера, о репресалијама које долазе од несавјесних односа и најзад о филозофији нових теорија још необјављених у свијету. Таквим теоријама замарају се и заводе родитељи и дјеца.

Увођењем “евра” као јединствене валуте у Европским државама, циљ свејтске “надвлде” је да контролише сто постојно новчане токове.

Енглеска, Норвешка и Швајцарска, нијесу прихватили евро као валуту у својим државама. Разлог је зато што се у овим државама налази највише милијардера, чланова свјетске “надвлде”, који су својим ауторитетом искључили наведене државе из финансијске контроле, “свјетске надвлде”, јер им тако одговара. И они су једини остали са сопственим националним доходком у нормали, изнад Европског просјека и са подношљивим бројем незапослених. Док су све државе које су прихватиле евро доживјеле катастрофалну инфлацију.

Сваки зајам доказује државну немоћ и непоштовање државних права. Зајмови као Дамаклов мач висе над главама влада-

ра, који, умјесто да узимају од својих поданика путем привремених пореза, иду испруженом руком да просе милостињу од свјетских банака. А исте контролише “свјетска надвлада”. Спољни зајмови су пијавице, које се никако не могу откинути од државног тијела докле год оне саме не отпадну или их држава сама не збаци.

Зајам је државна мјеница која садржи процентну обавезу сразмјерно суми позајмљеног капитала. Ако је зајам 5% онда ће држава кроз двадесет година улудо платити процентну суму која ће бити равна узетом зајму, за четрдесет година плаћа двоструку суму, а за шездесет година троструку, а дуг остаје увијек онај исти, не плаћени дуг.

Наши “експерти” се хвале са повољним зајмовима са којима су укопали ову државу за следећих 100 година. Можда ова моја тврдња изгледа тенденциозна, налик бајковитом штиву. Међутим, сви докази и сазнања, поткрепљују моју тврдњу да је то тако. Њихови циљеви нијесу уперени само против српског народа, њихов циљ је подчињавање свих народа њиховим потребама. У новије вријеме се појавила невидљива сила у лику “свјетске надвлде”, састављене од свјетских милијардера који су се удружили.

Они својим капиталом и организованим дјеловањем контролишу већину свјетских влада, ушли су у сам врх вјерских оргнаизација, контролишу већински свјетске медије, токове новца, чак и велике међународне спортске манифестације.

Њихов циљ, поред тога што желе овладати свијетом и стварање нове модерне свјетске нације у влади “новог свјетског поредка”. У таквој организацији неће се вјровати у једнога Свевишњега Бога. Њихова “вјера” и њихов “Бог” је новац, коме су подредили сав свој труд, све програме, намијењене свјетској цивилизацији, традицији и култури свих народа.

У њиховим рукама је и ватра и вода. На једном крају свијета пале “пожар” на другом гасе. Из свега тога црпе материјалну корист на рачун других.

Дакле, поред, римокатолика и мухамеданаца који имају истовјетну жељу: подврћи све сопственој вјери и сопственим циљевима, постоји и трећа невидљива “свјетска надвлада” која већ господари цијелим свијетом, чију моћ поједини народи осјећају у лику силе НАТО пакта или у лику прописа УН, или у лику невладиних организација: “Жене у црном” или појединаца, као што су Сорош или Наташа Кандић.

Они не припадају ниједном народу. Они су изнад. Стварају сопствену визију, не само “новог свјетског поретка” већ и нове “сиве нације”, скројене по њиховом виђењу, која ће се клањати моћи њиховог капитала, а не људском облику моралног опхођења и живљења, док се духовне вриједности старе цивилизације морају избрисати.

Народи се по њиховом виђењу морају “роботизовати” и уподобити њиховим потребама, без људских осјећања.

ЕВРОПСКА УНИЈА

Морамо поставити врло озбиљно питање: Да ли је добро за српски народ да буде члан ЕУ ?

Да ли је то жртва или успјех коме тежимо ?

Да ли је то слична ситуација као и при стварању двије Југославије, захваљујући српском пожртвовању и српским жртвама. Од двије Југославије смо имали негативан скор у националном, духовном, економском, територијалном и сваком другом погледу.

Међутим времена су као у доба “Инквизиције” наметнута. Ко не прихвата правила игре “међународне заједнице” преко УН, односно циљеве “свјетске надвладe” осјетиће принципе “огња и мача”. Није само српски народ приморан на “уједињење” и такозване “Евроатланске интеграције”. Приморана је читава Европа. Приморани су и многољуднији народи од српског. Цијела Европа стење од “мондијалистичке” пошасте.

Али нажалост излаза нема ни за Европу ни за српски народ, па се мора прихватити оно што се нуди, јер се не може одбацити. Српски народ је ухваћен као “звијер у кљуси”. Из те кљусе се не можемо извући трзајући упријеко, већ само мудрошћу.

- 1) Основно демократско право, једнога народа и појединца је да бира и да буде биран. Кроз тај принцип стиче се право на слободан избор највећег законодавног тијела - скупштине, која ће доносити законе у складу са политичком вољом производом из њихових материјалних потреба, а које ће се спроводити на територији гдје живи српски народ.
- 2) Очување националног идентитета, историјског и наследног права.

Опет се мора поставити питање: Да ли нам ЕУ нуди загарантована грађанска права? У бившој СФРЈ су сви народи имали право на самоопредјељење осим српског народа.

Да ли нам ЕУ нуди висок животни стандард, без непосредног задуживања, или нам нуди контролу новчаних токова привредне производње, друштвеног стандарда и наметнутог задуживања?

Да ли нам ЕУ гарантује национални идентитет, ако цијепа и поклања српске територије, другим народима, чија својина територијална то никада није била. Ако нам уништава националну валуту, ако руши историјска и национална убјеђења ?

Због подијељеног мишљења грађана Србије, поготову грађана српске националности око уласка Србије у ЕУ, од изузетне је важности, да се разјасни и утврди какве би последице имала Србија прикључењем ЕУ.

Дакле, ако се мора прихватити прикључење ЕУ, морају се прво сагледати последице да би могли лакше пребродити приморано удруживање до неких бољих времена.

ПОЛИТИЧКЕ ПОСЛЕДИЦЕ ПРИКЉУЧЕЊА СРБИЈЕ ЕУ

Када се говори о политичким последицама интеграције наше земље у ЕУ, морамо рећи да таква интеграција доводи до губитка права српског народа да бира и смјењује оне државне институције које предлажу и доносе законе важеће на просторима гдје српски народ живи. У ЕУ законе који ће се примењивати на цијелој територији ЕУ предлаже Европска комисија, или посланици Европског парламента а њихово усвајање се врши у Европском парламенту и Савјету ЕУ. Тако да држава чланица ЕУ мора прихватити законе Европског парламента и о њима не гласа већ констатује.

У Европском парламенту у Стразбуру земља попут Грчке, која је по величини слична Србији, припада 4% посланичких мјеста, а како ће, након будућег проширења ЕУ, примањем у њено окриље и осталих Европских земаља, тај проценат бити још смањен и износити отприлике око 2%, можемо закључити, да ће о доношењу закона који ће важити на територији Србије и уређивати односе између грађана, одлучивати парламент у чијем ће саставу бити свега 2% посланика из наше заједнице. То је исто, као када би од 250 посланика, у Скупштини Србије, која данас доноси законе у Србији, грађани Србије имали право да бирају само 5 посланика, а остатак од 245 да бирају остали народи и државе Европе. Да ли наметнути закони као правила игре, одговарају једној држави, па макар се она завала Србија ?

Осим Европског парламента у Стразбуру, за усвајање правних прописа неопхода је и сагласност Савјета Европске уније. У том дијелу Србија би имала право на 4% гласова од укупног броја а за доношење одлуке, потребно је више од 66% гласова, док је за њено одбијање потребно 33% гласо-

ва. Што значи да Србија, односно њени представници у том тијелу не би имали никакве шансе да стопирају било какав закон који је у супротности са интересима народа и државе који су их делегирани, нити би могли изборити било какав пропис за који би српски народ био посебно заинтересован.

Постоји правило да се сједнице савјета одвијају иза затворених врата, а записници са сједница се не објављују нити се на било који начин објелодањују ставови које заузимају поједини министри, чиме се грађанима Србије ускраћује право да знају како се њихов представник у савјету понаша, а што га, наравно ослобађа било какве одговорности према земљи из које је делегиран у савјет, као и према њеном становништву, онда је читава ствар још гора.

Када се ради о Влади ЕУ која предлаже и спроводи законе, а ми из искуства знамо, да у пракси Влада сама доноси законе које спроводи, док парламент често бива само технички орган који, формално дизањем руку, усваја од стране Владе, већ донесене законе у Европској комисији која представља Владу ЕУ, од двадесет чланова Србији припада евентуално једно мјесто, за које наша влада предлаже свог кандидата, али који не може бити изабран без сагласности Европског парламента, у којем нема више од 2% посланика из наше државе. Такође, једном изабран посланик Европске комисије не може бити повучен од стране Владе која га је својевремено предложила, већ само на захтјев Европског парламента. То значи да нашег представника у Влади ЕУ-Европској комисији, бира и смењује Европски парламент, те да дотични члан Европске комисије нема више никакве одговорности према својој земљи из које је предложен, нити према свом народу.

Посланици Европског парламента, који ће бити бирани једном у пет година, биће подложни корупцији и живјети више него пристojно, ако изгласају све законе које предлаже

ЕУ. Овакву опцију “финансирања” представника држава у ЕУ, чине већински власници “националних “ привреда Европе и финансијера читаве политичке папазјаније која се зове ЕУ.

Из односа ЕУ и наше државе, након њене интеграције у ЕУ, намеће се закључак, да је основна последица интеграције Србије у ЕУ губитак основног демократског права српског народа да бира и смјењује оне институције које предлажу, усвајају и спроводе законе на територији на којој српски народ живи, већ ће те законе доносити и спроводити институције на које српски народ неће имати никакав стваран, политички утицај, нити ће она према грађанима, Србије имати било какву политичку одговорност, чиме ће се сви будући избори у нашој држави учинити потпуно бесмисленим.

Након прикључења ЕУ, народ Србије, биће доведен у политички положај из периода 1941-1945. године, када су одлуке донесене у Берлину, а власт у нашој држави морала да их спроводи. Што значи да интеграција Србије и Црне Горе у ЕУ не представља ништа друго, до потпуну окупацију државе и народа. Али ту није крај свих катастрофалних последица прикључења ЕУ. Још погубније је то, што је у ЕУ, као савезу држава створена упркос противљења значајног дијела становништва свих националних држава Европе (између 40% и 50% у зависности од државе), те да се може очекивати да тај поступак буде још већи када се становништво источно-европских земаља буде разочарало у економске последице прикључења своје државе у ЕУ. Пошто свака држава па и ЕУ мора бранити свој суверенитет и територијални интегритет, користећи и насилна средства, то ће сви покрети који се залажу за стварање националне државе на територији ЕУ, а за Европу, као савез суверених независних националних држава бити проглашени за непријатеље њиховог савеза, због угрожавања територијалног интегритета ЕУ, те такви покре-

ти и партије биће стављени ван закона. Како у тим покретима свој политички интерес види половина становништва ЕУ, то значи да ће ова половина становника ЕУ бити спријечена, да свој политички интерес оствари кроз институције ЕУ, већ ће бити приморана да се повеже у јединствени фронт и на силу оствари своје политичке тежње.

Стварање ЕУ представља клицу будућег национално-ослободилачког и у исто вријеме, грађанског рата, који ће се водити између Уједињених Европских Нација са једне стране и најбогатијих појединаца, њихових плаћеника и грађанске нације са друге стране. Трагично је то, што ће српски народ учествовати и у овом великом рату, само захваљујући његовом лакомисленом прихватању идеје и прикључењу Србије ЕУ, коју му сервирају данашњи носиоци космополитских тенденција у нашој држави, а несхватљиво је да народ који је крваво платио предходна два космополитска експеримента у виду Краљевине “СХС” и СФРЈ, по трећи пут за мање од стотину година, са таквом еуфоријом, насједне на мондијалистичке приче и космополитске мондијалистичке авантуре. Бојим се да ова трећа и најгора мондијалистичка политичко-државна авантура не заврши кобно по српски народ. Осамдесетак “Јасеноваца”, 2 000 000 злочиначки уморених Срба у злочинима НДХ који су директна последица жртвовања суверенитета Србије, ради краљевине СХС и међунационалне ратове стварањем Титове Југославије у Авнојевским границама, једва смо преживјели а већ смо се одушевљено увукли у много гору политичку вратоломију и мондијалистичку заблуду, чији ће исход можда по нас, бити фаталан.

Многи политички неупућени Срби очекују да ће интеграција Србије у ЕУ донијети дуго очекивани, економски просперитет и повећање нивоа животног стандарда грађана,

па су зарад таквог, обећаног бољег живота, спремни да продају и оно што ниједан частан човјек не продаје, суверенитет своје државе и своју слободу.

На жалост по њих и њихове наде, али и на жалост по нас, који смо таоци њихових мишљења, таква очекивања су не-реална. То што ће Србија и Црна Гора, формално правно постати дио нове државе која се зове ЕУ, на животни стандард грађани наше заједнице, неће имати никакав позитиван утицај.

ЕУ, није социјалистичка држава у које политичке институције одређују гдје ће се градити фабрике и производни погони, већ се ради о држави у којој је доминирајућа приватна својина и у којој власници капитала контролишу државу, а не она њих, те власници капитала усмеравају свој капитал тамо гдје желе, а не гдје им држава нареди. Зато је дјетињасто очекивати да ће политичко присаједињавање ЕУ, само по себи резултирати, приливом страног капитала у Србију, јер ће се за то заложити политичке интеграције ЕУ.

Претпоставка да ће страни капитал бити охрабрен да дође у Србију и Црну Гору када ова држава постане дио ЕУ, због правне сигурности, коју гарантују европски закони су реални, али погрешна очекивања да ће прилив страног капитала довести до повећања животног стандарда грађана.

Наиме, грађани Србије очекују, заведени органима власти, да јефтинија радна снага у Србији мотивише стране компаније, да преузму неликвидне фирме, оживе их својим капиталом и новим технологијама, те у њима повећају плате радницима, или раднике отјерају на принудне одморе или се налазе на берзи рада, док би успјешним привредним ко-ликтивима код нас производња била очувана на истом нивоу или још увећана, што би повећало плате радницима у тим предузећима, и све скупа, увећало буџет државе. То би био

замајак који би, по очекивању народа, довео до даљег развоја привреде у држави и самим тим резултирало повећањем животног стандарда грађана.

Међутим, са приливом страног капитала у нашу заједницу а поготову у Србији, као и право на коришћење природних богатстава Србије.

Након куповине великих и успјешних предузећа у Србији за релтивно мале паре, стари власници нијесу задржали нити ће задржати исти ниво плата запосленим у тим фирмама, већ су их драстично смањили.

Најбољи примјер за то је Беочинска цементара коју је купила позната компанија “Лафарж”. Одмах након приватизације Беочинске цементаре, нови власник је отпустио 50% радника, а оним радницима који су остали у фирми, плате су повећане за 10%, што значи да је укупна сума новца која се исплаћује радницима цементаре, након приватизације, мања за 45% у односу на суму коју је држава добијала прије приватизације, али је за то држава добила још 1000 нових буџетских корисника од Беочинске цементаре након приватизације.

Ако Беочинску цементару узмемо као репер онога што ће се одиграти у осталим нашим фирмама, које слове као успјешне и предмет су жеља страних компанија, онда то значи да ће, након приватизације тих предузећа зарада бити мања 45% од зараде радника истих предузећа прије приватизације и страних инвестиција у њих, а такође ће и овим буџетско издвајање поменутих предузећа бити мање за 45% у односу на буџетска давања истих предузећа прије приватизације, уз велики број особа који ће се након приватизације наћи на бироу рада, и самим тим, на терету државе.

Умјесто да држава прави стратегију са страним власницима, да улажу у лоше фирме, и њиховим оживљавањем подигну животно стандард, грађана Србије, како су и вјеровали

грађани, прве двије године приватизације у Србији, показале су сасвим другачије намјере страних инвеститора, да свој капитал инвестирају у успјешне фирме, по могућности у оне које на тржишту Србије имају монополски положај или врше експлоатацију природних добара, и у тим фирмама након што их откупе, смањују број запослених радника и буџетска давања држави, чиме се смањује укупни животни стандард грађана Србије.

Да није то случајност то што се збило у прве двије године приватизације, већ правило кога ће се страни инвеститори држати, свједоче нам примјери из других Европских земаља, које су већ прошле транзицију или је процес транзиције у њима у завршној фази. Декан економског факултета у Љубљани Јозеф Менцигер, урадио је научну студију у 6 Европских земаља у транзицији и дошао до закључка да са 1% страних инвеститора долази до пада друштвеног производа у тим земљама од 0,23% што значи да уколико читаву привреду земље продате страним инвеститорима, укупан друштвени производ државе пада за 23%, а тиме и животни стандард грађана те државе.

Ваља назначити да је поменута студија вршена у оним државама у транзицији које важе за успјешно спровођење транзиције са аспекта богатства свог становништва. У правослачним земљама попут наше које имају слично духовно и историјско наслеђе, ствари стоје много горе. По званичној статистици у Румунији у којој је страни капитал значајно учествовао у процесу приватизације након 13 година транзиције и приватизације друштвених предузећа по методу доста сличном оном којим наша држава покушава да се приближи ЕУ, куповна моћ становништва је опала за 35% у односу на период Чаушесковог режима када је Румунија била симбол сиромаштва у Европи.

И у Бугарској је слична ситуација. На основу истраживања Галуповог института, које је код нас објавила “Политика”, мање од 5% Бугара је доживело побољшање животног стандарда од пада комунизма, док је 68% пало на социјалној лествици. Незадовољство Бугара резултатима економских реформи које су се ослониле на прилив страног капитала у Бугарску, дописник Политике из Софије је прокоментарисао следећим ријечима:

“Бугари који су напустили комунизам 1989. године осјећају се обманутим капитализмом и са носталгијом се сјећају времена бесплатног здравственог и образовног система који је у нашој земљи поготову образовни систем промашај. Када смо производили на конто “бесплатног” школовања, више кадрова него што је држава могла запослити.

Ако улазак Србије у ЕУ, и резултира повећаним приливом страног капитала у нашу државу, то сигурно неће довести до очекиваног пораста реалних зарада становништва и богаћења државе, јер нам то, напосто говори искуство са страним инвестицијама током приватизације у Србији, али и искуства других земаља у транцизији.

Очекивања да ће након уласка Србије у ЕУ доћи до побољшања материјалног положаја становништва, јер ће потпуно бити укинуте царинске баријере између наше државе и осталих европских земаља, су потпуно нереална, пошто економска наука одавно за правило да, у условима слободног протока роба и капитала, увијек побјеђују крупнија предузећа са већим капиталом и бољом технологијом, а у ЕУ то сигурно неће бити наша предузећа. И оне фирме које су нешто значиле у међународним оквирима тржишта са наших простора биће у рукама страног капитала, који наша држава не може каналисати.

Пропадање српских фирми у вријеме Милошевића, осим због крађе од стране руководећег кадра тих фирми, узрокована

су и “празним царинама које нијесу на адекватан начин вршиле своју функцију заштите домаће производње. Чињеница да је након доласка ДОС-а на власт и укидање санкција, али и либерализације увоза, што је омогућило лакши трансфер робе у оба смера, дошло до повећања спољнотрговинског дефицита Србије за око милијарду долара у односу на вријеме Милошевићеве владавине, јасно говори да укидање царинских препрека на овај начин, не треба да нас радује, већ озбиљно забрине.

Јер наша предузећа нијесу кадра да се равноправно носе, у овом тренутку са развијеним предузећима западне Европе, а од продаје предузећа овим великим компанијама, а као што видимо из предходног излагања, нема нимало вајде. Управо је продаја наших фирми страним компанијама за мале паре и либерализација увоза, а што је суштина економских реформи “демократске” власти, проузроковала катастрофалне економске резултате у нашој земљи, о чему свједоче сви статистички показатељи стања српске привреде.

Реалне зараде у 2002. години нијесу порасле у односу на 2001. годину иако је у суму зарада урачунат и новац, који је Србија добила од продаје својих фабрика, од донација и од додатног задуживања код свјетских финансијских институција, а који је подијелила за плате радницима у државној служби (једноставан примјер да онај ко продаје своју имовину, умјесто да се раздужује он се додатно задужује), што значи, да, када тог, незарађеног новца не би било, реалне зараде у 2002. години. би у односу на 2001. годину доживјеле драстичан пад. Када је Милошевић срушен због лошег стања економије Србије, број незапослених је порастао за 200 000, слика још већег суноврата наше економије, него под Милошевићевим, услед реализације економског програма ДОС-а проистеклог из економског програма Г 17+ потучена.

То, што становништво Србије још увијек не осјећа право стање наше економије и што још увијек има какав-такав животни стандард, треба да захвали страним донацијама. Задуживању код међународних финансијских институција и новцу од продаје државних предузећа. Али када се предузећа распродају, када престане да долази страна помоћ, онда ће становништво Србије и те како осјетити своје истинско сиромаштво и пропаст привреде наше државе. Тада ће бити касно, јер ће српска нација остати и без пара, али и без имовине коју актуелна власт сад будзашто распродаје, те ће попут међународних просјака, зависити од милостиње господара, међународних финансијских институција., Ради отклањања еколошких проблема, својих земаља, вјероватно ће јој тада предложити, као решење финансијских тешкоћа, орјентацију на рад са правим технологијама и депоновање нуклеарног отпада, што ми тада нећемо моћи да одбијемо због економске реалности те ће нам се земља претворити у депонију материјалног и људског ђубрета (за рад на тим депонијама осим ограничено-интелигентних Срба, вјероватно ће бити увезена додатна радна снага, треће свјетских очајника у потрази за зарадом, док ће наши стручњаци отићи на запад у потрази за бољим финансијским и економским условима живота). Односно у заједничком европском дому, како воле рећи, наши данашњи мондијалистички усрећитељи, ми ћемо вјероватно бити “сметлиште” прљавог европског ђубрета.

Из свега изнијетог је више него јасно: Политичко прикључење Србије ЕУ не само што не гарантује економски просперитет земље, већ, несумњиво, има за последицу пад животног стандарда грађана Србије, још веће осиромашење државе и уништење здраве средине у нашој држави.

Долазимо до питања свих питања до кључа загонетке која се зове ЕУ. Основни и једини циљ стварања ЕУ је уништење

свих аутентичних европских нација њиховом стапању у такозвану јединствену “сиву нацију”.

Наиме власници крупног капитала у свим националним државама Европе, претежно екстра богати банкари, који су идејни творци организатори и финансијери читавог пројекта познатији под називом ЕУ, и који је само дио много ширег политичког плана који се зове нови свјетски поредак, нијесу само заинтересовани да од мноштва националних држава Европе створе једну мултиетничку Европску државу, у којој ниједна нација неби била већинска, већ теже да у будућности од свих данас постојећих нација Европе и имиграната из трећег свијета који би наредних година у великом броју населили Европски континент, због попуњавања демографске празнине, услед пада наталитета међу Европљанима.

Са таквим начином насељавања, мондијалистичке идеологије стварају нову нацију са новим идентитетом, без поријекла и историје и без духовне орјентације. Ова будућа нација (сива нација) настала би у два акта: Први би, у првом акту, средствима и методама психолошког рата, био извршен својеврсни егзорцизам, избацивањем националног духа из људи, брисање њиховог националног идентитета, рушењем његових основних стубова као што су писмо (код Срба ћирилица), језик, историја, обичаји, вјера и осјећај дијељења заједничке судбине (скривена мисао децентрализације државе) и усађивање духовно вредносног система који би био камен темељац новог грађанског идентитета., система по угледу на вриједности, система присутног у САД, чије су одреднице новац, моћ, секс, хомосексуалност, анационализам, и аморал. Затим би у другом акту од тако, из традиције и културног наслеђа искоријењених и стргнутих јединки које се одазивају на име “грађани” биолошки мијешаном настала и генетски “Сива нација” чиме би процес стварања “Сиве нације” био

заокружен. Једном речју од људи чији је смисао и обавеза да буду карика у непрекидном ланцу, између својих предака и потомака, настају нови људи, без историје, без поријекла. Људи, чији је основни смисао живљења задовољење своих материјалних потреба, дакле, једно спуштање човјека на ниво животиње.

Шта је главни циљ уништења Европских нација на поминути начин?

Одговор је једноставан. Ако нестану аутентичне европске нације, брише се теоретска могућност појава национализма као основ духовне подлоге из које се рађају националне државе, а национална држава је највећа опасност за поменуте супербогаташке банке и фабриканте. По систему богатих иноулагача сво власништво већинске нације у националној држави (друштвена својина) или богатих појединаца – припадника већинске нације, у овом случају (Српске) морају бити одузети од њихових садашњих власника. Некадашња комунистичка Југославија је, власницима имовине конфисковане и национализоване, исту, прогласила друштвеном. Данашња власт, без враћања имовине наследним власницима, исту продаје као Друштвену имовину. Ако остану без власништва над крупним предузећима (иноулагачи) у свим националним државама, а таква опасност у случају постојања националних држава у Европи увеијек “лебди” у ваздуху, тада контролори “новог свјетског поретка” остају без контроле над институцијама власти у националним државама Европе, те их не могу употребљавати за заштиту сопствених интереса, као што то данас чине.

Начин приватизације и продаје највећих ресурса у нашој држави, страним инвеститорима без законске регулативе, “прва прича куповине” за наше држављане, гледамо слику не само разбијања сопствене државе већ највећег поданичког

односа према онима који “улажу” сопствени новац само да би извршили контролу у потпуности над свим институцијама система.

Европа као савез суверених, и националних држава у којима би већинске нације биле носилац суверенитета, супротстављена је интересима богатих власника крупног капитала у Европи, јер такав политички концепт уређења Европе носи у себи реалну опасност да они остану без стеченог богатства и друштвеног положаја.

Зато власници крупног капитала желе, формирање ЕУ, да створе услове за нестајање свих аутентичних европских нација његовим стапањем у сиву нацију, те тако отклоне и теоретску могућност да у будућности настану националне европске државе које угрожавају њихове виталне интересе (урушавање капитала и смањење контроле над институцијама система националних држава).

Годинама уназад на територији Србије се води психолошки рат против Срба, чији је основни циљ уништење националног идентитета српског народа. И резултати који су постигнути на том плану су задовољавајући за оне који тај циљ спроводе. Дobar дио српског народа је већ “зомбиран” односно, искоријењен из своје традиције и националног духа и у њега је инсталиран дух модерног доба, или прецизније “грађански дух”.

Најснажније средство за спровођење егоцентризма, испирања мозга српском народу, су медији, а прије свих телевизија, радио, новине, а у скорије вријеме интернет, али ови непријатељи Европе и Европских народа, користе и друга средства и методе за реализацију поменутог циља.

Финансирање људи из мјешовитих бракова ради афирмације институције мјешовитог брака, финансирање сусрета дјецe различитих националности под паролом “Да се боље

упознамо”, финансирање ТВ канала чији се сигнал види у свим дјеловима Србије, (кабловска) а на коме би гостовале невладине организације, “независни” интелектуалци и сви они који проповједају космополитизам и глобализам, као позитивну политичку орјентацију, а национализам, патриотизам и традиционализам као негативну анахрону појаву назадних снага у Србији. Увођењем грађанског васпитања у школе са циљем да се у дјецу усади погрешна духовна оријентација, избацивање националне историје и националне књижености из школских програма, финансирање геј парада и геј друштва по Србији, финансирање трибина са пропагирањем екуменизма, финансирање разних вјерских секти, и инсистирање да се женама омогући посјећивање центра православља – Светој Гори, чиме се слаби утицај националне цркве као једног од стубова националног идентитета и многи други начини вођења психолошког рата.

Као последица психолошког рата, у Србији се догодило што је Стефан Немања назвао “освајање уз помоћ језика”. У Црној Гори још је горе.

Први пут у историји Србије, окупација Србије од странаца, не само да, у дијелу српског народа не изазива фрустрацију коју трпи искључиво због страха од одмазде, од стране окупатора, већ је овај дио српског народа уложио огроман напор и труд да помогне окупатору у окупацији сопствене државе јер своју земљу захваљујући искоријењености из њене историје и традиције, није више доживљавао као нешто своје, већ је тако доживљавао окупатора. Његова култура, језик, вриједности система био му је много ближи него култура његових предака и оних сународника који су отишли вјерни својој традицији и националној култури.

Онај дио Српског народа који се показао психолошки стабилнијим и интелектуалнијим, те спознао наказност и

перфидност метода психолошког рата и успио своју душу да сачува од њиховог дејства, постао је огорчен противник политичког пројекта ЕУ и оних људи који стоје иза његове оријентације. Како се сличан процес одиграва у читавој Европи, у свим Европским земљама, постоји подјела нација, на оне који су остали вјерни националној култури и који желе своју националну државу, а Европу виде као савез суверених националних држава, и оне који су жртве процеса “зомбирања” те конвертирали у “грађанску” нацију и постали заговорници федералне Европе – ЕУ, а у суштини државе у којој је на дјелу диктатура неколико изузетно богатих појединаца.

Епилог ове приче може да буде двојак: или ће доћи до коначног нестанка свих Европских народа, па и српског народа стапањем у безличну “сиву нацију”, или ће доћи до сукоба између “грађанске” нације Европе и њихових ментора интернационалних банкара са једне стране, и свих аутентичних нација Европе уједињених против заједничког нерпијатеља, са друге стране. Обје опције су лоше за народе Европе, па и Српски народ.

Ако се настави овакав тренд у нашој држави, доћи ће до продубљивања финансијске биједи и уништавања националног идентитета српског народа, угрожавајући на тај начин његов голи опстанак на историјској сцени. Задњи је час да сви српски интелектуалци који мисле добро свом народу и чији мозгови нијесу подлегли дејствима психолошког рата који се води против српског народа, а који по својој улози, јесу уши и очи овог народа, схвате своју историјску одговорност и без околишања стану пред свој народ и јасно кажу: “ЕУ је гробница за Србију и Српски народ, то је последња у низу авантура, сулудих српских космополита и Србија и њихов народ морају одмах, док није касно, прекинути процес евратланских интеграција и прикључења Србије ЕУ”.

Нажалост, тренутно смо принуђени да прихватимо правила игре јачега (Свјетске владе у сјенци) преко ЕУ, који нам прописују правила. Ако не прихватамо, биће још горе.

Зато је неопходно национално јединство. Да се види шта нам је чинити. Назад се нема куд, сами неможемо а са њима морамо у ЕУ.

ПОЧЕТАК ВИШЕПАРТИЈСКОГ СИСТЕМА У СРБИЈИ И ЦРНОЈ ГОРИ

Ако се вратимо на почетак деведесетих година, када су формиране политичке партије на просторима Србије и Црне Горе, са ове дистанце можемо закључити, да су све политичке организације у том периоду формиране под диригентском палицом једног центра моћи, “владе у сјенци”, преко државне безбедности, тада још постојеће СФРЈ.

Власт која је преузела улогу од стране једнопартијског система, није ништа друго, него смјена генерација, једних те истих, по принципу “од оца је остануло сину”. Тако смо имали у Црној Гори, комунистичке менторе из Кумровца у лику Момира Булатовића и Светозара Маровића и њихових следбеника, попут предсјединка Црногорске омладине Мила Ђукановића. Овај трио је избачен из рукава Слободана Милошевића. У опозицији смо имали лидере који су доведени по задатку из обавјештајних кругова у лику Новака Килибарде (Народна странка) и Славка Перовића (Либерални савез ЦГ). У истом периоду се оснива СДА као огранак истоимене странке из БХ, чији је лидер Алија Изетбеговић. Сви муслимани и Црногорског и Српског санцака су првих вишестраначких избора гласали за СДА, што је знак њихове хомогенизације. Њихова даља политичка одређења до данашњих дана су одраз, њиховог прилагођавања ситуацији и тренутним интересима, чија је добит значајна за њихову националну будућност и хомогеност.

Момо, Свето и Мило су до 1997. године подржавали све политичке потезе свога ментора Слободана Милошевића. Па је за рат у Босни и Херцеговини, Маровић изјавио: “Водимо рат за мир”, Ђукановић га допунио: “Да је дошло коначно вријеме да се осветимо усташама за сва злодјела што су направили српском народу од 1941 до 1945.

Црногорски опозициони лидери у јеку ратних сукоба реагују на следећи начин: Новак Килибарда позива браћу Србе “да се одазову позиву, да се брани, крст часни и слобода златна и помогне браћи Херцеговцима”.

Славко Перовић је имао други задатак да све претходне нападе амортизује уз контру: “Са Ловћена вила кличе опрости нам Дубровниче”.

Оба опозициона лидера су имали задатак да не руше постојећу власт, већ да јавно супродставе српско-црногорске ставове што жешће у Црногорском парламенту, забављајући народ са њиховом “позоришном” предством, свјесно цијепајући црногорски народ у два супродстављена тabora. Трио: Момо, Свето и Мило, са својом партијом ЦК, касније са ДПС-ом, чврсто држе власт у својим рукама. А сви заједно су имали задатак да збуњују грађане и скрећу пажњу са животних тема.

Ова супродстављеност Килибарде и Перовића, је резултирала 1996. године коалицијом “Народна слога”, између НС и Либералног савеза ЦГ, која је добила на изборима, али су ућуткани од стране своих налогодаваца и остао је статус какав је био до тада. Међутим, 1997. године, нови прорачун свјетских налогодаваца прави нови сценарио. У ДПС-у се прави расцјеп (вјештачки). Непознаница је да партија која чврсто држи власт прави расцјеп у двије политички супростављене стране.

Момир Булатовић добија задатак да буде званични играч Слободана Милошевића. Да поведе за собом српско бирачко тијело у Црној Гори, што је и успио. Тада српски бирачи из НС, СРС и осталих српских странака, разочарани Килибардиним ставовима у политици и страхом шта ће бити са Црном Гором ако је преузме сепаратистичко крило на челу са Милом Ђукановићем, прелазе у новоформирани СНП, партију Мо-

мира Булатовића. Да се не би расипали гласови на више странака и тако се са политичке сцене готово губе, српске странке, осим ште се појављује тек зачета СНС (Српска народна странка), која осваја одборничке мандате у неким општинама и успијева да сачува колико толико идентитет српском бирачком тијелу. СНС је изгледала као отргнута, неконтролисана политичка групација.

Новак Килибарда са дијелом руководства и дијелом бирача НС, пресељава се у своју матицу одакле се политички испилио у сепаратистичко крило код Мила Ђукановића и Света Маровића, који задржавају своје позиције у дотадашњој партији ДПС-у. На чело прелази сам Мило Ђукановић који преузима лидерску улогу у сепаратном браку, јер им у коалицију приступа и Либерални савез Црне Горе на челу са Славком Перовићем. Тога момента, смо добили политички располућену и распамећену Црну Гору на двије половине.

Један од циљева је био завадити бирачко тијело између себе (бираче српске националности) по принципу “завади па владај”. Што су успјели. Други циљ је био уништење опозиције (што су такође успјели) и најопаснији циљ је био да Црна Гора као друга федерална јединица у будућем политичком дјеловању прави сметње Београду у напорима за проналажење излаза из проблема у којем је запала и Србија и Српски народ и проблеми који су их очекивали на Косову у већ припремљеном рату. И у том науму су успјели “режисери рата”, који су излобировали Црногорску власт преко албанског лобија. У том периоду су додатно иритирали грађане Црне Горе, који су српске националности, оснивајући такозвану “Дукљанску Академију” на челу са Јевремом Брковићем, као експозитура загребачког политичког естаблишмента са задатком да “едукује” црногорце у правцу Римокатоличких интереса.

Да би помогли Јеврему у таквом науму, црногорска власт преко министарства унутрашњих послова (одјељење на Цетињу) региструје такозвану “Црногорску правослвну цркву”. Та регистрација је одрађена по уставу из 1974. године а на снази је већ био устав из 1991. године, чији је један од аутора из НС, тадашњи министар правде у влади Црне Горе – Драган Шоћ. Министар правде се није у то вријеме довољно потрудио да спријечи непоштовање Устава у држави коју управо он персонификује. Најмање што је могао учинити министар правде као морални чин, је оставка на мјесту Министра. Али се то није десило. Данас је господин Шоћ један од лидера опозиције, што није страшно, али се мора памтити.

Предраг Булатовић је такође један од лидера опозиције, који је седам година служио и спроводио политичке одлуке тадашњег предсједника владе Мила Ђукановића. На сву срећу бирачи су га коначно препознали и истргли му из руку лидерску позицију. Овај чин је мало закаснио, али, иако је враћена политичка сцена уназад, јаснија је ситуација на политичкој сцени Црне Горе.

Међутим из ових сазнања може се извући закључак, да се радило о политичкој превари и власти и опозиције, према грађанима Црне Горе.

ДПС се раздвојио да би освојио апсолутну власт на нивоу Црне Горе и 50 % власти преко СНП-а на савезном нивоу 1997. године.

Закључак је: да никада Свето, Мило и Момо нијесу имали већу политичку моћ него управо када су “расцијепили” сопствену владајућу партију.

У Србији је идентична ситуација. Све формиране странке деведесетих година, такође је формирала тајна обавјештајна служба. Након тако исконтролисаног политичког система на чијем се челу налазио Слободан Милошевић (човјек број

један) “свјетске надвлада” не само у бившој Југославији, већ и на Балкану. Милошевићу се препушта такозвана “патриотска” линија (СПС, ЈУЛ, СРС), а ДС и СПО и остале мање политичке организације и званично прелазе под контролу своих донатора “Владе у сјенци” у чијим се рукама налази и Милошевић са његовом политичком опцијом. Тако је од стране “Владе у сјенци” исконтролисана и позиција и опозиција, док су “контролори” у једној руци држали “ватру” у другој “воду”.

Опозиција је имала искључиво задатак да критикује власт, чекајући “погодан” тренутак (зелено свијетло својих налогодаваца) да промијене на престољу постојећу власт и доврше оно што су започели њихови предходници. Задатак званичне власти у Србији је био да “патриотским паролама”, “штити” Србе ван Србије, а у ствари из другог плана да се под притиском “свјетске надвлада” одричу Српских територија у Крајини, Босни, Косову...

“Свјетска надвлада” преко својих представника је прогласила Милошевића гарантом мира на Балкану, све док су трајали ратови и док је он “давао отпор”, насиљу над Србима ван Србије. Кад је изгубљен рат ван Србије, дошао је ред и на саму Србију.

“Свјетска надвлада” је Милошевићу тражила истовремено двије одлуке: једна је да се одупре свим расположивим средствима у почетку НАТО сили, да би себе оправдао за следећи потез који ће учинити у другој наметнутој фази. Када се све заврши са ратним дејствима, када више не буде потребе за разарањем Србије, да Милошевић потпише резолуцију 1244. Дакле, док су трајали ратови ван граница Србије, Милошевића су његови налогодавци проглашавали гарантом мира. Кад је рат започео у самој Србији исти су га прогласили Балканским касапином.

Након завршене улоге у политичком процесу Милошевића од стране “свјетске надвлaде”, долази до његовог повлачења без отпора под наговором његових ментора. На његово мјесто долази ДОС са сличним задатком и истим налогодавцима. Дакле, први су имали задатак да воде ратове и праве разарања, све на штету српског народа. Други да гуше патриотска осјећања и уништавају националну економију. Данас је економија у Србији и Црној Гори дошла до границе најнижег степена трпљења. Национална историја се брише из школских уџбеника (у којима се слави бивши премијер Зоран Ђинђић, без историјске дистанце, као некада Јосип Броз када је освојио власт) а оба су идентично и неприкосновно рушили реваншистички све што су њихови предходници урадили.

Српски језик се перманентно и званично уништава и потире у Црној Гори од стране изопачених и политички некултивисаних црногорских властодржаца. У Србији се српски језик уништава тихо без помпе. Само један примјер: иако закон другачије каже, у Србији су сви путокази на латиничном писму 90% назива фирми је на латиничном писму, тако да имате осјећај да сте у Хрватској. За вријеме Броза је свака фирма у Србији носила натписе на ћириличном писму. Ако смо скидали комунистички систем да би полатиничили Србију, начинили смо обману Српског народа.

Ако узмете епску поезију на којој почиње српски мит и легенда, величина и сјај, љепота и снага једног народа, она је готово избачена из наставе. Најзначајнији историјски догађаји, преко којих је утемељена српска државност, овлаш почиње или непочиње у школским уџбеницима итд.

У школама смо увели источњачке вјештине (што је позитивно). Међутим, источњачке вјештине су уједно култура народа одакле су настале. И добро је да наша дјеца уче културу

других народа. Али ако запоставимо сопствену историју, културу и традицију (поготово у школском узрасту), заборавиће будуће генерације да је српски народ некада постојао а камоли да ће се неко сјетити сопствених коријена. Све је више оних који питају: “Шта то бијаше национални коријен” а и оних који се посредно опходе према култури и традицији, сопственог народа.

Управо је то циљ “свјетске владе” у сјенци, да разори коријен и душу српском народу. Тада је угушио и задњу нит, људског поноса, полета, отпора и осјећаја за добром. Ако то постигну тада ће сматрати да су завршили мисију на нашим просторима и да нас могу оставити на миру, наравно као робове и јефтину радну снагу.

ОПОМЕНА

Све оно што сам до сада навео у текстовима, може се подвести под циљ: Римокатолика, Ислама или “свјетске надлваде”.

Следеће што ћу навести, може се прихватити као ОПОМЕНА српском роду, “шта је било и шта може бити”.

Када су Срби имали уређену државу, са устројеним законом, за многе државе се није знало ни да постоје. Душанов законик и Душанова царевина се није створила преко ноћи већ су је стварале генерације и генерације прије Немањића.

Истину о државној постојаности српског народа, прегли су да униште, кроз вјекове и Рим и Ватикан, и Стамбол, са Отоманима у различитим временским периодима, са истим циљевима, некад самостално а некад удружено, као данас, са мондијалистичким (новим свјетским поретком) као најзагонетније злокоби, која се надвила над читавом планетом па и над српским народом као митска “троглава аждаја”.

Србе је кроз вјекове убила “прејака ријеч”. Јака ријеч и прејака одлука, речена у различитим условима и различитим временима, била је кобна у једном правцу за српски род.

Зар проклета косовска вечера и ријеч Вукова у виду клевете, није била прејака, која је довела до раздора, уочи саме битке на Косову и то је један од највећих разлога губљења круне. Јача од ње и непромишљена била је кнежева одлука, када је прихватио вукову клевету и прогласио Милоша издајником. А да је тако, потврђује Милошева витешка заклетва да ће убити султана Мурата (да докаже своју исправност) одводећи одабрани витешки ред у смрт.

Лазарево кајање и жеља за “небеским царством” је такође повела српску властелу под турске дамаскије. Тога дана 1389 године на Косову Пољу, Србија није остала само без круне,

већ и без главе. Лутала је безглава Србија шест вјекова, сама без икога, кроз тмуше Отоманске империје и “Бартоломејске ноћи” Ватикана. Кроз буне и мегдане се понекад одупирући, бранећи себе и крштену Европу.

Дакле, на Косову смо изгубили интелектуалну и витешку елиту. Од тада до данас се нијесмо опоравили. Тражили смо оправдање у Косовском поразу или побједи. Побједа је ако смо убили туђинског цара и оставили примјер пожртвованости за вјеру и отаџбину, чиме су се генерације Срба духовно напајале. Пораз је ако знамо да смо изгубили на Косову: главу и круну, елиту и радну снагу. Пораз је ако знамо да су многи српски властелини, зарад материјалног добитка, учествовали у самој Косовској битци, на страни Турака. Пораз је ако смо тражили издајника ако то он није био. Већ је један од ријтких, који није прихватио турско вазалство ни након Косова.

Највећи српски пораз је што нас Косово није опаметило, што нас Косовска неслога прогони до данашњих дана. Нијесмо још успјели да се одупремо сопственим похотама, сопственом неморалу и сопственој бескичмености. Са таквим лошим карактеристикама, које носе данашње генерације, неможемо носити гromадно моралну Србију коју су нам предци оставили у аманет.

Након Косова би бљеснуо неки појединац попут мудрог Стефана Лазаревића и његове мудре мајке Милице, неприкосновеног Војда Карађорђа, вјештог политичара Милоша Обреновића, прегаоца Петра (Мркоњића) Карађорђевића. Но то су биле појединачне моралне гromаде, које нијесу могле без хомогене интелектуалне елите остварити крајњи национални циљ. Њихови су подухвати брзо гашени и нестајали њиховим нестанком.

Карађорђе јесте подигао устанак, који је много допринео борби за слободу српском народу и самом имену

српском, у времену када је читава Европа стрепила од Отоманске имеперије. Али и тадашње прилике наговјештавају финансијере устанка, који потичу из такозване “Свјетске надвлдаде”. Ова монструозна организација (Свјетска надвлдада) не пита колико чијих глава пада, за њихове прљаве профитабилне циљеве. Православна Русија, због свих проблема није могла јавно припомоћи Карађорђево устанак, а камо ли војно, због сопствених проблема. Самом Султану је одговарао устанак да би угушио побуњене дахије у Србији, који су отказали послушност Султану, заједно са својим јаничарима. Да не би гинули сами Турци у гушењу дахијске побуне против реформи које је Султан спроводио и сама Турска је подпомогла Карађорђево устанак и обећала одређена права Србима, што је иначе био реформски циљ нове Турске власти, која је осјећала крај Отоманског царства.

Одређени моћници из Европе су у том моменту подржали неустрашивост Карађорђа и његових устаника, да подигну устанак, да би они сами имали профит, без обзира на одмазду Турака над српским становништвом након устанка.

Када је Русија била спремна да помогне Србију и вратила Карађорђа, који је био нашао уточиште у Русији, након одласка из Србије, скинута му је глава кумовском руком (Милошевом) у организацији Беча и Ватикана, којима није одговарао нови устанак у Србији, због својих циљева.

Милош Обреновић вјештином привилегованог владара од стране окупатора а подпомогнут, Бечом на специфичан начин је чувао и власт а и српски народ од даље погибије. Али и поред вјештине у доказивању понизности пред Турцима, знао је подићи “Таковски устанак”. Нарвно помаган Бечом и интересима Ватикана, али и то је питање да ли је Таковски устанак организован у право вријеме, иако је била потребна слобода Српском народу, или смо опет били средство за подкусуривање туђих интереса.

Петар Карађорђевић (чика Пера) послат из Француске као школовани официр, да подбуди српски народ против Отоманске имепреије, почевши од Херцеговине, дошао је у Србију. Под његовим вођством није само подигнут устанак, већ су и ослобођене српске земље.

У том периоду су се подударили интереси Римокатолика и групе у лику “свјетске надвлaде”, који су све то потпомогли, прво на корист српског народа, ослободивши се од Турског окупатора 1912 године. Бугари су, хтјели као наша браћа, и сусједи да окористе, за себе прогон Турака са српских територија и рачунајући на исцрпљену Србију ратом и сиромаштвом, ударили су на њу војно. Међутим Срби жељни слободe, полетни и руковођени Краљем Петром Првим, његовим сином Александром командантом прве армије са Куманова брзо су ријешили проблем са Бугарима, потиснувши их са српских територија. Доказ да Римокатолици наплаћују уступке и помоћ на све начине је и анексија Босне и Херцеговине, које су биле вјековима српске територије.

Убиство Аустријског Принца Фердинанда у невријеме иако јуначки изведено од стране седамнаестогодишњег Принципа, у организацији “Црне руке”, која је већином финансирана из буџета “свјетске владе у сјенци”, која је жељела овим атентатом помоћи Аустрији да овлада читавом Србијом исцрпљеном петвјековним ропством под Турцима, а из свега тога они као режисери би извукли материјалну корист.

У канџе “свјетске надвлaде” у сјенци догађаја, упао је и регент Александар Карађорђевић, који није послушао своје најелитније официје, попут војводе Мишића и других, да се изврши контраудар на аустроугарску војску, већ је под наговором, оних који су све режирали, кренуо са војском у одступницу преко Албаније. Предпоставка је да би мање српских војника погинуло у контранападу на Аустроугарску војску,

него што је остало у Албанским гудурама, гинући од арнаутске мартинке, болести и глади и што је остало у “Плавој гробници”.

Након повртка српске војске у отаџбину и ослобађања српских земаља, Краљ Александар Карађорђевић је имао понуду великих сила и подршку војног врха да омеђи Србију куда је српска војска ослободила територије. А та територија се протезала у оквирима данашње Македоније, Србије, Црне Горе, Беосне и Херцеговине и дијела хрватске са пуно пута помињаном границом (Карлобаг, Карловац, Вировитица, Огулин).

Међутим Краљ Александар под утицајем “свјетске владе у сјенци” није прихватио такву понуду. Донио је одлуку да створи Краљевину “Срба, Хрвата и Словенаца”, за коју је пало преко два милиона Српских глава, а чије последице и данас осјећамо.

Зар то није била прејака и кобна одлука за српски народ. Са свим је свеједно да ли је била добра или лоша, Александрова намера али су страдали и изгинули само Срби.

Краљ Александар је био прозрео намјере Хитлера и фашистичке Немачке. Његов одлазак у Француску 1934. године није био рутинско-дипломатски, већ намјера да створи блок против Хитлера. Моћници из “свјетске надвлдаде” који су га наговорили да неомеђи Србију и да створи Краљевину СХС су и створили Хитлера и фашистичку Њемачку, као ново зло које шири ратове и разноси хаос из чега ће они имати профит. Та организација је и режирала убиство Краља Александра у Марсељу 1934. године.

Патриотска парола Патријарха Гаврила Дожића “Боље гроб, него роб” 1941 године повела је патриоте у смрт.

Хитлерова прва бомба, пала је на Српску Народну библиотеку у Београду 6. априла 1941. године са циљем да уништи

национално благо. Први заробљеници су били: Патријарх Дожић и Владика Николај Велимировић, у то вријеме двије најумније главе српске. Затим је настало хапшење и убијање прије свих српске интелигенције, имућних и утицајних људи.

Циљ је био обезглавити српски народ. Волио бих да ставим тачку на спрске погроме, али нажалост, доласком фашистичке Немачке, ступа на снагу најгори српски погром у режији “свјетске владе у сјенци”.

“Свјетска влада у сјенци”, која је срушила царску Русију убивши не само цара, већ и комплетну царску породицу Романов и створила Хитлера, са циљем да изазове погроме из којих ће само они профитирати.

Након окупације Југославије од стране фашистичке Немачке 1941. године формиране су двије ослободилачке војске у Југославији. На једној страни су били комунистички (партизани) а на другој Краљеви (четници). Једне је предводио Јосип Броз Тито “Велики мајстор”, (коме се незна званично поријекло) осим да није Србин и да му се име слави у католичком календару (1. мај – Јосип радник) и да је очигледно послат од стране “свјетске владе у сјенци”, да предводи српске устанике (партизане) и српске комунисте.

Са друге стране смо имали Драгољуба Михаиловића пуковника, са четницима, који је био под командом Краљеве владе у Лондону (у избјеглиштву), која је била под контролом “свјетске владе у сјенци”, поготову свргавањем Владимира Јовановића председника владе и довођењем Шубашића (Хрвата) на његово мјесто, који прави споразум са Титом и Краљевом владом о узајамној сарадњи. Тако је у почетку рата званична Енглеска “помогла” ослободилачку војску под командом Драгољуба Михаиловића, а доласком Шубашића на чело српске владе у егзилу, та помоћ је усмерена другој “ослободилачкој” војци.

У сваком случају обје су војске сачињавали Срби, са по-неким залуталим Муслиманом, Хрватом, Словенцем, Македонцем, чак и Шиптаром, сваки по задатку.

У почетку рата циљ ове војске је био ослобођење од непријатеља, док није сазрела ситуација и очигледни Хитлеров слом на Источном фронту, када више није била пријека потреба да ове двије спрске војске праве чарке и ометања, продора Њемаца на источном фронту.

Након тога на тлу Југославије “режисери рата” су окренули партизане и четнике (Србе на Србе) једне на друге и направили грађански рат (борбу за превласт) са циљем прогона и уништавања националне војске, касније и уништења националне свијести код Срба. И док су остали, који су припадали усташама, домобранима, муслиманској милицији, балистима, служећи непријатељу, прогонећи Србе и вршећи над њима погроме, имали задатак да све то скрајну и буду једно” Хрвати, муслимани итд, Срби су шездесет година након рата показивали прстом једни на друге, прогонили и убијали једни друге, и остали и дан данас, пола четници, пола партизани. И што је најстрашније што нијесу престали прогонити једни друге. Измишљали су једни другима: Голе отоке, Ђиласовце, Ранковићевце, итд. А све у рукама светских “режисера” (контролора) свега и свачега, да би што више, духовно и морално располутили српско национално биће. И успјели су у томе.

Када је ослобођен Београд 1944. године “ослободиоци” су под фримом “народних непријатеља” и “кулака” по списку убили 12 500 Београђана. На челу комисије од 5 чланова налазио се Мустафа Мулалић, са још 2 Хрвата и 2 Србина. Мулалић је до 1944. године био члан штаба на Равној гори, код Драже Михаиловића, када се повукао по задатку и прикључио комунистима.

На Сремски фронт, када се непријатељ повлачио са тешком артиљеријом, преко сремске равнице, мобилисано је преко

20 000 омладинаца. Под командом Пека Дапчевића, кренули су на јуриш, готово голоруки на немачке тенкове, јер је сваки трећи војник имао пушку. Изгубили смо 40 000 Срба беспотребно.

Године 1981. имамо јаке терористичке побуне, које руководство комунистичке партије, назива погрешним термином “контрареволуција”, што је било симпатично за свјетску јавност. Уствари, радило се о класичном тероризму над српским становништвом и напади на православне светиње.

Очигледно да је опет ступила на сцену “свјетска влада у сјенци” која и није испуштала “конце” из руку. Наравно Косовска “контрареволуција” доживљава популарност у свјетским размјерама, приказујући медијски (режисери рата) да шиптари траже своја права на Косову, која су им, наводно, угрожена од стране Срба. Године 1986. долази на чело комунистичке партије Србије Слободан Милошевић, који је преко ноћи, наметнут од “свјетске владе у сјенци”. Доведен, исфорсиран и представљен као спасилац српског народа који је “жељан” вјере, која је била разорена дотадашњим системом, светиња, које су биле порушене или затворене, нације, која је нестајала у Југословенству, државе коју није имао јер је стварао за другога.

Милошевићевим доласком, свјетски “режисери”, без последица уводе вишепартијски систем “слобода вјероисповијести” иако су ту слободу до тада имали сви осим Срби. Отварају се Србима цркве и граде нове, под аманетом “новог вође”, Слободана Милошевића, који ствара мит о себи као “вођи” у “режији” - “свјетске владе у сјенци”.

Године 1989. врхунац националне свијести и самобитности, Срби су требали да доживе на Газиместану, баш на Видовдан, који је требао дати поруку да ствара модерну националну државу, која ће бити у стању да заштити свој народ, ма

гдје се он налазио, као што раде све остале озбиљне државе свијета. Али, авај! Српски народ је доживио завођење за Голеш планину, зарад интереса себе и оних за које је одрадио сопствену накарадну политику, на штету српског народа а на корист његових ментора.

Док су њега на тај начин форсирани и правили српским националним вођом, од других Балканских народа су правили “демократе” и “мученике! Од “великосрпског хегемонизма” приказујући скуп Срба на Газиместану да желе Велику Србију, те да су осталим народима права угрожена. Наравно “режисери рата” и даље подржавају све: и Милошевића и Алију Изетбеговића и Фрању Туђмана и Јанеза Дрновшека. Прва Словенија у свом том замешателству, по налогу “режисера рата”, тражи одцепљење од Југославије. Убијају недужне војнике у повлачењу, који немају задужену бојеву муницију. Војска се повлачи, словенија постаје независна држава, некажњена за извршени злочин, који ће убрзо признати.

“Светска влада у сјенци” подржава Милошевића у развоју “демократског” процеса у Србији, а наоружава Хрвате и Муслимане, шаљући им своје “специјалце” за војну обуку.

Хрвати на сва звона преко свјетских медија, које контролишу “режисери рата” опањкавају Србију и “великосрпску хегемонију”, све у циљу збуњивања и убојеживања свјетске јавности, која ће Србе прогласити “балканским дивљацима”, а Хрвате “незаштићеним народом” који траже своја демократска права.

Тај исти сценариј припремају муслимани у Босни. Жалећи се на великосрпски национализам, тражећи своја “демократска” права (која им нијесу угрожена). Режиери рата прихватају њихове захтјеве за формирање исламске државе у Европи и наравно подпомажу их, не само оружјем и обуком, већ медијски и финансијски.

Преко “режисера рата” су довођени муџахедини Осаме Бин ладена у Босну, да бране “демократска” права “угрожене” муслимана и праве исламску државу у Европи.

Када је припремљена, лобистичка подршка у свјетским размјерама, за формирање нове НДХ, кренуо је рат у Хрватској.

Самаорганизовани српски народ у Српској Крајини, уз помоћ заостале ЈНА, која је имала уставну обавезу да заштити грађане од агресора. У овом случају, Хрвати су били агресори над Србима у Краини, и Славонији. Срби су дакле, стали у одбрану своих вјековних огњишта, своих светиња и своје нејачи. Наду су гајили у братску Србију, која је потписала споразум, да ће бранити недужни српски народ у Крајини.

Након жестоког српског отпора против хрватског окупатора, услиједио је план Z -4, којим се гарантују сва права Србима у оквиру Хрватске државе, чак и право на писмо, полицију итд. Признајући дакле Србима аутономију у оквиру Хрватске.

Београд је муњевито одреаговао и направио притисак да се овај план одбије, под изговором да је тај план штетан по Србе, да се може доћи до бољег аранжмана. Након одбијања плана Z-4, настали су погроми над српским становништвом, под покровитељством међународне заједнице, са Хрватима као директним егзекуторима. Београд под наговором “владе из сјенке” уз помоћ своје експозитуре у српској власти, полако повлачи војне трупе и оставља Србе на цједилу. По извјештају Милана Мартића: “Када је он осјетио да Хрватске снаге надиру, издао је наређење да се једном гађа близу “Банских двора” у Загребу, као опомена, што је и учињено. Након тога је настала паника код Хрвата и притисак на Београд и на Милошевића преко Америчког амбасадора, да се војска ЈНА повуче из Српске Крајине.

Након тога услиједила је Мартићева смјена са чела Српске Крајине. Када су Хрвати кренули у задњу битку за Крајину под називом “Олуја” и у босанској Крајини су се одвијали сукоби између муслимана и Срба око заузимања Бихаћа од стране српских снага.

Кад је Бихаћ требао да се преда у руке Србима, стигла је наредба ђенералу Младићу из Београда да повуче српску војску од Бихаћа, што је и учињено, јер је Младић искључиво слушао наредбе Београда. Повлачењем војске од Бихаћа, пао је Гламоч и Дрвар и отворен пут за пад цјелокупне Крајине.

Узалуд је била смјена Младића од стране Радована Карацића. Тим чином смјене дошло је до побуне ђенерала и војног врха РС. Тако је пропао циљ уједињења РС и Српске Крајине. Чињеница је да се таква уједињена територија не би могла одржати, али би дала предности за преговарачким столом. Па би засигурно, данас Горажде било Српско и Брчко не би било “дистрикт”. Бихаћ би био српски а Српска Крајина би добила своју аутономију и Срби не би били протјерани са својих огњишта.

Међутим, након овог чина услиједила је наредба ђенералу Мркшићу, команданту војних снага Српске Крајине, да повуче ракетни систем и командни кадар, са положаја, иако се Книн сам без ичије помоћи могао бранити још 6 мјесеци. Што је и учињено. Затим је обавијештајна служба одрадила најпрљавији дио посла. На првој линији фронта су пустили информацију, да су усташе продрле у позадину и кољу нејач, пале куће итд. Реакција војника је била природна у том моменту да иду са прве линије и заштите нејач код своих кућа.

У позадини је протурена супротна информација да су усташе пробиле прву борбену линију фронта и кренуле су да пале, пљачкају и убијају све пред собом. Препорука је била да народ бјежи што прије. Тако је настао егзодус Срба из Крајине, а Хрвати су малтене умарширали у незаштићен простор.

То је прича господина Мартића објављена у “Недјељном Телеграфу”, затеченог у Бањалуци као избјеглица.

Сребреницу нико не помиње као намјештену кланицу од стране “режисера рата”. Такозвани “шкорпиони”, специјализована јединица је ушла у Сребреницу прије српских војних трупа под командом Ратка Младића. Ову јединицу су чинили Срби који су радили за француску обавјештајну службу и један Хрват, који је са собом носио видео камеру и снимао све ликвидације које је извршила ова јединица. Наредба Младићева је била да се муслимани депортују према Тузли и Сарајеву. Међутим, најпрљавији дио “посла” извршили су “шкорпиони” по задатку “режисера рата”. Њихови видео записи су дали прљаву слику о Сребреници. Да се ради о специјалцима плаћеним од режисера рата, доказ је и суђење које се одвија у Београду, а не у Хагу.

“Режисери рата” не прихватају злочин учињен над Србима у околини Сребренице прије злочина у Сребреници. Такво њихово понашање очигледно говори о њиховим злочиначким намјерама према српском народу.

Притисак Милошевића и његових ментора (“режисери рата”) је извршен на Радована Карацића да се повуче са функције предсједника РС и преда дужност Биљани Плавшић. Његовим полачењем су се стекли услови за завршетак стратегије “свјетске” надвлaде у БХ. Плавшићка је била “играч” из круга оних који су правили притисак на Карацића, што је касније вријеме показало.

Овим чином “светски моћници” преко своих преговарача су, гарантовали Карацићу да га неће прогањати ако се повуче из политичког живота.

Њихова прича да га јуре, изгледа ми на причу “Бога моле да га не нађу”. Њима Карацић не треба жив, као сведок. Њима Карацић треба као одметник од њихових правила игре, да би правили притисак на Србију и српски народ у цјелини.

XXX

Да би успјели да се одбранимо од зла које нас је снашло, морамо прво разлучити историјске чињенице, шта су нам непријатељи кроз вјекове чинили и какви су циљеви великих сила и њихове моћи. Гдје се ми у читавом зачараном кругу свјетских моћника налазимо и како да поставимо стратегију сопственог самоочувања.

Ако препознамо последице наших погрома, пронаћи ћемо стратегију самоочувања. Један од значајних опомињућих фактора, сопственог препознавања, препознавања Отаџбине, језика, вјере, историјских коријена... је и “Завјештање Стефана Немање” које је објавио господин Миле Медић.

Не могу одољети а да наведено “Завјештање” не пренесем у цјелости као опомињући прилог националне самоспознаје.

ЗАВЕШТАЊЕ СТЕФАНА НЕМАЊЕ

1. Завјештање земље

Народ који нема своју земљу не може се назвати народом.

Народ чини земља, чедо моје мило.

Народ није јато птица ни стадо које се сели с југа на сјевер и са сјевера на југ, па слети на земљу да се назобље зрња или се заустави само да се напасе и напије воде.

Људске хорде које се још увијек тако крећу кроз пространства нису народ. Оне постају народ тек онда када се зауставе и запосједну поља и шуме, ријеке и језера, мора и обале.

Србијом и сад проходе народи с једнога краја свијета на други. Авари и Хуни, Печенези и Кумани, и с њима читави дијелови других народа протутњали су овим земљама као страшне бујице. Али, чедо моје, те бујице никада нису постале ријеке. Иза њих су остајали само трагови разарања.

Рађали су се на једном крају свијета, а умирали на другом крају свијета. Они никада са истог извора нису воду пили. Никада нису заноћили гдје су дањивали. Никада нису зимовали гдје су љетовали.

Од земље у коју су залазили њихови су били само путеви. Поља и шуме, ријеке и планине, села и градови припадали су онима који су на њима живјели прије њиховог доласка и онима који су преживјели последице њиховог одласка.

Чедо моје, те хорде постају народ кад се на истој земљи почну рађати и умирати и кад на истој земљи почну сијати и садити па брати и жњети, а не само са туђе земље туђе плодове отимати.

Запиши то чедо моје, за памћење овоме народу којему су у судбини и крви путеви и сеобе.

Запиши, сине мој, земља, као и жена, припада ономе ко у њу сјеме оставља, оплоди је и коме рађа. И запиши, чедо моје овако: земља се не може, као жена, отети и понијети са собом на пут. Ако хоћеш да земља остане твоја, мораш на њој бити и остати.

Народи који зађу у неку земљу да је опљачкају, попале и разруше нису њени господари. Ми смо давно ушли у ове земље да их настанимо, обрадимо и загосподаримо њима.

Чедо моје, стотине година смо већ ту, а још се у нама није смирио луталачки нагон. Има нас свуда. Кипи и прелива се овај народ и отиче на све стране као младо вино.

Још нас не држи земља нити ми знамо држати њу.

Бојим се понекада, чедо моје, расућемо се у друге, чврсте и стојеће народе, разлићемо се као вода низ планину у туђе ријеке и нестати у њима као да нас никада није било.

Никада се не одвајајте од земље и никада не одвајајте земљу.

Окупите све наше земље и окупите се сви у земљи.

Не откидајте се од земље и не откидајте земљу ни себи ни другоме.

Ако народ има мајку, онда му је мајка земља на којој живи. Она нас увијек изнова рађа и храни. Земља је вјечна родиља народа.

Чувајте је и љубите, чедо моје. Љубите јој не само поља и планине, и ријеке и море њено, него сваку њену стопу и сваку груду. Морате знати, чедо моје мило, да је у тој грудии што може да стане на длан сва земља. Зато узмите своју земљу на дланове и не испуштајте је никада и ни за шта из својих руку, јер сте са том грудом земље у руци народ, а без те груде, празних шака, само скитнице међу народима.

2. Завјештање крви

И запамти, чедо моје, и крв чини народ.

Крв је вјечна.

Крв новорођеног дјетета стара је хиљаде година. Дјетешце је младо, а крв у њему је она стара крв која је протицала у жилама његових предака још прије хиљаде година.

Људи се рађају па нестају, а крв остаје. Она се претаче из једнога у другога човјека.

И моја крв, чедо моје мило, тече у твојим жилама. И да ти ниси наумио ићи кроз живот и вријеме не тјелесним и крвним струјама, него на духовним крилима, и твоја би крв потекла у твојој дјечи. Али ти имаш своја веља духовна чеда и она ће тебе носити у дубоке вјекове и далека времена.

Чедо моје мило, као што велика ријека тече кроз клисуре у поља, тако кроз времена тече крв и претаче се из нараштаја у нараштај и из вијека у вијек.

Шта је онда човјек него мали суд у коме се вјечна и света крв преноси с покољења на покољење.

Зато крв не припада човјеку него народу. И не лије се никад за једнога него за народ. И зато дође вријеме кад се не пита ко си и какав си, него чије си крви: или српске или угарске, или грчке или аварске. У то страшно вријеме кад замукну сви језици, крв проговори језиком својих предака. И не пита се ко си и какав си, него чије си крви собом зайтио.

Чеда моја, по крви мојој и духу мојему, нека у вама никада не буде мрзости на туђу крв, немоли на крв братску. Крв чловјеческа је света и у свима нама тече из једног источника. Свима нам је од Бога дана и праоца нашега Адама.

Ничију крв не проливајте зато што је из туђега племена или народа. Али, чедо моје, љуто браните крв своју јербо у њој јест крв предака наших.

Никоме не дајте да лије нашу крв зато што је српска.

Миром на рат идите и ратом мир чините.

Љубављу на љубав идите, али крвљу крв српску браните.

3. Завјештање гробова и костију

Гробови, чедо моје, гробови и кости чине народ.

Они који не знају за своје гробове и кости никада неће постати народ. Они су сличнији вуковима и лисицама, који не знају за своја гробља.

А гробља су, чедо моје, тиха сеоца у којима још увијек бораве под земљом наши покојници. Гробови су тихе постеле у којима заувјек спавају, у миру непробудном, тијела наших предака.

Народ не чине само они живи на земљи, што по њој ходе и творе, него и сви мртви, сваки на броју који у њој почива. Јер без онога под земљом, чедо моје мило, онога најнезнатнијег и безименог, не би било овога на земљи, сада знатног и именованог.

Ни њиву не чини једна љетина, па ни народ не чини један нараштај.

Ливаду не чини један откос, нити може уништити једна косидба. Што је за ливаду један откос, то је за народ једна битка или морија.

Народ ниче у таласима и пада у откосима смрти као трава, али опет прораста све гушће земљу и буја у новим нараштајима.

Запамти, чедо моје, наша гробља су најсвјетлији биљези нашег народа и најсвјетлији граничници наше домовине.

Ако ти нико жив не може казати докле допире твоја земља и твоја баштина, потражи кости и гробове, и мртви ће ти истину казати.

4. Завјештање неба и звијезда

Има нешто што се на земљи не може, а човјек и народ не могу без тога, или ако могу, чедо моје, то нису људи нити је то народ.

Има нешто, чедо моје, што се на њиви не може узорати, у ковачници исковати, у шуми разлистати, ни у сну снити, ни језиком изрећи, ни мишљу досећи, ни мачем убити, ни у причи испричати.

Има нешто што се на земљи никако не може.

Али сваки човјек над својом главом има своје небо, и сваки народ над собом има своје небо. Тамо им је све што им није на земљи.

Тамо им је, чедо моје, баш оно што на њиви не расте, што се у ковачници не кује, у шуми не листа, у ватри не гори, у сну не снови, језиком не изговара, мишљу не досеже, мачем не убија, причом не прича.

Заиста, тамо им је све што није на земљи. Тамо је све то могуће. Али, чедо моје, не зна то свако и не виде то сви.

Може то само пророк и тајновидац, небознанац и звјездознанац, високовидац, дубоковидац и далековидац.

И може то небогледац и неботворец, неботеча и небоходац, и још небослов и небословац, па небољуб и небољубац, и опет небопловни небопловац и небородни небородац. Још ту дођу сви други небољубни и неболетни, небодарни и небопримни, небозвани и небојавни, и сви они духовњаци и чудаци, и јунаци и мудраци, и лудаци, мученици и сретници, неботворни чаробњаци, КОЈИ ЗНАЈУ И УМИЈУ ДА УЗНЕСУ ЗЕМЉУ ДО НЕБА, ВОЗНЕСУТ ЗЕМЉУ ДО НЕБЕС, И КОЈИ ИМАЈУ МОЋИ ДА СПУСТЕ НЕБО НА ЗЕМЉУ.

То су људи који знају да отварају небо.

Горе је, чедо моје, све што овдје немамо. Горе је све што чекамо.

И запамти, чедо моје, да је човјеково тијело на земљи, а његова душа вије се небом. Тако и тијело народа борави на земљи, а душа народа обитава на небу.

Само народ који нема душу нема ни свога неба. Небо није празно. Бездан. Коме је небо празно, тај нема душе.

Зато ти кажем, чедо моје мило, нема народа док не задобије своје царство на земљи, ЦАРСТВИЕ ЗЕМАЉСКОЕ, и нема народа ако не задобије своје небо и своје царство небеско, ЦАРСТВИЕ НЕБЕСКОЕ.

Има људи који припадају само земљи. Ти земљаници одлазе у земљу.

А појаве се људи, или се роде, који одмах ЗНАЈУ ТВОРИТИ НЕБЕСКЕ СТВАРИ НА ЗЕМЉИ И ЗЕМАЉСКЕ СТВАРИ УЗДИЗАТИ ДО НЕБА. Они припадају небу. Ти небесници и звјездари одлазе у небо и међу звијезде. Колико их је тамо, треба погледати у ведру ноћ кад небо озвјезда.

Више их је тамо него на земљи.

Више их је у земљи него на земљи.

Зато ти кажем, чедо моје мило, не чине народ само они што живе на земљи, него и они у земљи и они у небу.

Народ увијек живи између својих гробова и небеса својих.

5. Завјештање језика

Чувајте, чедо моје мило, језик као земљу. Ријеч се може изгубити као град, као земља, као душа. А шта је народ изгуби ли језик, земљу, душу?

Не узимајте туђу ријеч у своја уста. Узмеш ли туђу ријеч, знај да је ниси освојио, него си себе потуђио. Боље ти је изгубити највећи и најтврђи град своје земље, него најмању и најнезнатнију ријеч свога језика.

Земље и државе не освајају се само мачевима него и језицима. Знај да те је непријатељ онолико освојио и покорио колико ти је ријечи потро и својих потурио.

Народ који изгуби своје ријечи престаје бити народ.

Постоји, чедо моје, болест која напада језик као зараза тијело. Памтим ја такве заразе и морије језика. Бива то најчешће на рубовима народа, на додирима једног народа са другим, тамо гдје се језик једног народа таре о језик другог народа.

Два народа, мило моје, могу се бити и могу се мирити. Два језика никада се помирити не могу. Два народа могу живјети у највећем миру и љубави, али њихови језици могу само ратовати. Кад год се два језика сусретну и измијешају, они су као двије војске у бици на живот и смрт. Док се год у тој бици чује један и други језик, борба је равноправна, кад почиње да се боље и више чује један од њих, тај ће превладати. Најпослије се чује само један. Битка је завршена. Нестао је један језик, нестао је један народ.

Знај, чедо моје, да та битка између језика не траје дан-два, као битка међу војскама, нити годину-двије, као рат међу народима, него вијек или два, а то је за језик исто тако мала мјера времена као за човјека трен или два. Зато је чедо моје боље изгубити све битке и ратове него изгубити језик. Послије изгубљеног језика нема народа.

Човјек научи свој језик за годину дана. Не заборавља га док је жив. Народ га не заборавља док постоји. Туђи језик човјек научи исто за годину дана. Толико му је потребно да се одрече свога језика и прихвати туђи. Чедо моје мило, то је та зараза и погибија језика, кад један по један човјек почиње да се одриче свога језика и прихвати туђи, било што му је то воља било да то мора.

И ја сам, чедо моје, у мојим војнама употребљавао језик као најопасније оружје. Пуштао сам и ја заразе и морије на

њихове језике испред мојих полкова. За вријеме опсада и дуго после тога слао сам чобане, сељаке, занатлије и скитнице да преплаве њихове градове и села као слуге, робови, трговци, разбојници, блудници и блуднице. Моји полководци и полкови долазили су на пола освојене земље и градове. Више сам крајева освојио језиком него мачем.

Чувајте се, чедо моје, инојезичника. Дођу непримјетно, не знаш кад и како. Клањају ти се и склањају ти се на сваком кораку. И зато што не знају твој језик улагују ти се и умиљавају како то раде пси. Никад им не знаш шта ти мисле, нити можеш знати, јер обично шуте. Они први који долазе да извиде како је, дојаве другима, и ето ти их, преко ноћи домиле у непрекидним редовима као мрави кад нађу храну. Једнога дана тако осванеш опкољен гомилом инојезичника са свих страна.

Тада дознајеш касно да нису мутави и да имају језик и пјесме, и своја кола и обичаје. Постају све бучнији и заглушнији. Сада више не моле нити просе, него траже и отимају. А ти остајеш на своме, али у туђој земљи. Нема ти друге него да их тјераш или да бјежиш, што ти се чини могућнијим.

На земљу коју тако освоје инојезичници не треба слати војску. Њихова војска ту долази да узме оно што је језик освојио.

Језик је чедо моје, тврђи од сваког бедема. Када ти непријатељ провали све бедеме и тврђаве, ти не очајавај, него гледај и слушај шта је са језиком. Ако је језик остао недирнут, не бој се. Пошаљи уходе и трговце нека дубоко зађу по селима и градовима и нека слушају. Тамо гдје одзвања наша ријеч, гдје се још глагоља и гдје се још, као стари златник, обрће наша ријеч, знај, чедо моје, да је то још наша држава без обзира ко у њој влада. Цареви се смјењују, државе пропадају,

а језик и народ су ти који остају, па ће се тако освојени дио земље и народа опет кад-тад вратити својој језичкој матици и своје матичном народу.

Запамти, чедо моје, да свако освајање и отцјепљење није толико опасно за народ колико је штетно за нараштај. То може штетити само једном нараштају, а не народу. Народ је, чедо моје, трајнији од нараштаја и од сваке државе. Кад-тад народ ће се спојити као вода чим пукну бране које га раздвајају. А језик, чедо моје, језик је та вода, увијек иста с обје стране бране, која ће као тиха и моћна сила која брегове рони опет спојити народ у једно отачаство и једну државу.

6. Завјештање цркава

Кад човјек зида кућу не зида је за себе, него за своју дјецу и унучад. Тако настаје породица и домаћинство.

Кад владар зида цркву, не зида је за себе, ни за своје синове, ни унучад, него за народ који ће је кроз вјекове походити. Тако се ствара држава.

Кућа је оно што остаје послје човјека.

Црква је оно што остаје послје владара.

Кућа остаје дјечи, црква народу.

А црква је чедо моје, велика корабља, лађа која плови према дубоким и далеким нама незнатим временима и људима. У који год вијек доплови, довешће и нас и показати нас нашим још нерођеним потомцима.

Сретан сам и миран, чедо моје што је сада моја Студеница, запловила према вјековима.

У општем потопу времена само су такве корабље, попут Нојеве лађе, кадре да нас спасе највећег од свих понора, од заборава. А ми ћемо, чедо моје, који саградисмо цркве, бити у њима времепловци на тим великим корабљама.

Аз Немања син Завиде и аз Стефан жупан вељи и аз Симеон монах плачем и жалим за оним дивним људима чији смо потомци а који нису могли на својим трошним грађевинама допловити до наших дана. Њихове колибе и бајте биле су трошније од њих самих и нису их могле донијети до наших дана. Њихове дивовске ликове назиремо само кроз нејасне обресе приче и пјесме.

А ми смо узидани у своје цркве тврде грађе, кадре да одоле страшним ударима времена. Све сам камен и мрамор, најтврђе што постоји на свијету. Узидали смо себе у своје цркве, исписали своју вјеру и живописали своје ликове у њима.

Наши далеки потомци препознаће нас у Студеници Знаће ко смо и какви смо. И, чедо моје, биће поносни што нас имају, поуздано знам да хоће. Поносиће се што су племе немањићко.

Чедо моје, кад сам наумио да градим Студеницу, имао си само осам љета. Питао сам протомајстора колико му је потребно љета да сагради цркву.

- Седам – одговорио је кратко.

- Много је, протомајсторе!

- Ако ти је градим најмање седам љета, трајаће ти најмање седам вјекова.

- А за колико је, протомајсторе, људи могу разрушити?

- Људи за седам дана, вријеме за седам вјекова, велики жупане. Али ни послије седам дана, ни послије седам вјекова Студеница ти неће нестати јер ћу је градити тако да буде величанствена и прелијепа. Нагледао сам се, велики жупане, много љепших и величанственијих рушевина него што су грађевине које су тек завршене.

Ето, чедо моје, градите за данас, градите за сутра, али градите и за вјекове. Кад се гради за народ, онда то што се гради мора бити трајно и јако као сам народ.

7. Завјештање државе

Држава и народ нису исто.

Народ је старији од државе. Он је старији од свега.

Народ је трајнији од државе. Постоји прије државе и остаје послије ње.

Један народ може бити у више држава, и једна држава може имати више народа.

А сада, чуј ме, чедо моје, добро ме чуј. Један народ, једна држава, то је мој наум био и остаје, и ја вам га предајем у завјет свима, од сада па довијека.

Срби још немају своју државу, него су се расули по другим, туђим државама.

Славени су својим мноштвом притисли земљу од сјеверних до јужних мора. Могли су бити највеће царство на земљи и највећи народ под небом. Али они су били и остали још увијек само мноштво у туђим државама.

Свако се наше племе бије да створи своју државу. Велики славенски народ раситнио се у мале народе и још мање државице. А мала држава на свијету је исто што и мала риба у мору и служи да је велика прогута.

Шта су велике државе него велике рибе које су се нагутале малих.

Србија је, чедо моје, била премала држава у устима велике Византије. Увијек је вирила из утробе великих држава. Чим нас је која од тих грабљивица испустила или смо се сами ископрцали, одмах нас је друга зграбила.

А највећа нам је невоља била што би свако на свом бријегу и свако у својој долини од свога властелинства хотио правити своје царство.

А ја сам, чедо моје, уз све то одлучио да створим државу свих Срба, и створио сам је. Нисам створио ни краљевство, ни царство. То вама остављам. Има нас Срба довољно и за

краљевство и за царство. Ја сам створио велику жупанију пред којом су се заустављала и узмицала велика и мала царства и краљевства.

У мојој држави не може више свако село сањати да постане царевина. Сада, чедо моје, имамо своју државицу, потврђену властитом силом и златопечатним царским и краљевским повељама.

Чувајте је, ширите и јачајте. Имате гдје да је ширите и имате с ким да је јачате. Свуда око вас, у туђим државама, живе наши истокрвни и истојезични суплеменици.

Нас Срба више је изван државе него што нас је у нашој држави. То значи, чедо моје, да је ова моја држава, само почетак, начало. То је као кад почне порођај па се помоли само дјетиња главица.

Чедо моје, покрену се исконски напони и трудови у жени, и појави се главица, па дио по дио тијела. Тако се рађа човјек.
РОЖДАЕТСЈА ЧЕЛОВЕК!

Покрену се исконски нагони многих нараштаја и племена исте крви и језика и почну се окупљати у једној држави. Тако се рађа народ.
НАРОД РОЖДАЕТСЈА!

Ближи се крај, чедо моје, живота мојега, а ја могу објавити најрадоснију вијест: рађа се велико чедо моје Србија!

РОЖДАЕТСЈА СЕРБИЈА!

8. Завјештање власти

Кад сам се родио, имао сам све, а добио име Немања, онај који ништа нема...

У Србији је, чедо моје, боље бити просјак него цар.

Свуда је то тако. Умре цар, дође други, њега убије трећи, трећега свргне четврти, док петога не свргне шести и тако иде редом док је царева и царства.

Најгоре је кад нема ни царства ни цара, ни краљевства ни краља, ни власти ни владара, него само пуст и распуштен народ, какав је наш, спреман да свакога олако прихвати за цара и господара и да га још лакше збаци и одрече га се као губавца.

Просјаку се то не дешава.

Ја сам, чедо моје, имао срећу и несрећу да владам Србијом. Највише што сам могао постићи то је да будем велики жупан, мегалоиупанос, а то је често било, у суштини, бити само велики слуга великих царева.

Туђи цареви и краљеви не дадоше нам да оснујемо своје краљевство и царство. Највећа милост царева почињала је и завршавала се тиме да мени, великом жупану, дају да владам овим народом, с којим они сами не могу изаћи на крај, јер нас никада не могу ни покорити ни признати нас за себи равне.

Треба им неко ко ће умјесто њих да се бакће са овим пустим и врлетним народом, да им купи војску за ратове, убире порезе и да их као велики непробојни живи зид чува од других народа на границама царства.

Док то чинимо, добри смо, можемо бити и велики жупани. Помислимо ли на себе и своју државу, ето их са великом војском да нас казне и покажу нам ко је господар а ко слуга у нашој рођеној земљи.

А када крену у поход на Србију, више рачунају на наше војсковође него на своје. Испред своје војске шаљу гласнике да објаве како ће цар срушити великог жупана, а на његово мјесто поставити онога војсковођу српског или кнеза који му највише помогне.

Српски полкови прелазе тада, један по један, на страну царева, а велики жупан бјежи са мало присталица у најдубље шуме и пећине, или тражи заштиту којег другог цара.

Српског владара не признаје нико, ни цар ни краљ, ни папа ни патријарх, ни туђинац ни брат, па ни посљедњи опанчар. У Диоклитији је био баш један убоги опанчар Блаж. Ни тај сиромашни опанчар није ме признавао. Дојадило опанчару шило и опута па се одметне у шуме и на друмове и накупи доста дружине, све истих као он. Наумио Блаж опанчар да се окруни и завлада не само шумом и друмом него и цијелом државом.

Чедо моје, кад то науми опанчар, како неће кнез и војвода. На крају све је остајало како је и било, само је шило остало без опанчара, кнежевине без кнезова, а војске без својих војвода. Бог и сви свеци су ми помагали.

Чедо моје, шта је друго наша историја него непрекидно постављање и свргавање владара, безброј покушаја да се успостави власт и држава.

Кад сам се родио, имао сам све, а добио име Немања, онај који ништа нема. Друго ми је име Стефан, онај који носи вијенац, Стефанос, овјенчани, а на моју главу није пао ни вијенац ни круна. Сада сам Симеон монах, а од свег имања остало ми ово оронуло тијело, а од власти гола душа. Сад ово тијело предајем земљи по којој сам ходио, а душу своју грјешну препуштам теби, чедо моје, да је молитвама својим очистиш од гријехова пред судијом небеским.

9. Завјештање књиге и писма

Народ који нема своје књиге и свога писма, својих књигописаца и својих књигољубаца не може се назвати народом.

Изговори, чедо моје, нашу највећу ријеч, изговори СРБ, па ми реци колико ти у ушима траје. Трен. Изговорена ријеч траје док се изговара, па нестаје као дах из груди који ју је произвео.

Само написана ријеч остаје.

Реци АЗ, БУКИ, ВЈЕДИ, ГЛАГОЛ, и све ће те ријечи одлетјети као птице у јату чим их изговориш. А напиши их на камену, дрвету, на кожи јелењој или на трошноме листу папируса и увијек ћеш их наћи ту гдје си их оставио.

Написана ријеч траје дуже од уста која су је изговорила, и грла из којег је довикнута, и ушију које су је чуле. Траје вјечно. Кад је за хиљаду година пронађу нијему на папиру или кожи, прозбориће. И ја сам, сине мој, видио и чатио књиге староставне, писане прије хиљаду година. И сам читаш књиге изашле из глава које су давно постале прах или, су се одавно претвориле у шупље лобање.

Од нас ће, чедо моје, остати оно што буде записано у књизи.

Сада пипамо по мраку прошлости и тражимо у далекој историји нешто о нама Србима и не налазимо никаквог трага ни гласа о нама. Као да нас није било. А били смо и тада. Јер да нисмо били тада, не би нас било ни сада. И ми Срби смо Адамова дјеца. Било нас је, али нисмо записани. Само записани народи улазе у историју.

Кажем ти, мило моје, говорење је разговор са треном. Писање је разговор са вјековима, и ми морамо започети наш велики разговор са нашим потомцима у вјек и вјекова, ВО ВЈЕКИ ВЈЕКОВ, сине мој.

Слово је чудно сјеме. Писмена су најбоље зрње сјемено свакога народа. Клија са папира последије хиљаду година и расцвјетава се у глас и ријеч, у слику и причу, у мисао и чувство, и у давне срца откуцаје.

Чедо моје мило, оно што народ не може мачем ни плугом, може књигом и писалом. Писало од суве трске или од лакога пера оставља дубље бразде од рала и мотике.

Глагољати значи пролазити, а писати значи остајати.

Народ који нема своје књигописце и књиговијесце нема своје повијести у прошлости ни живота у будућности. Ми смо понекад бивали записивани туђом руком у туђим књигама и туђим писмом. А перо у туђој руци, сине, опасније је од мача. Постаћемо народ кад се својом руком запишемо у својим књигама и својим језиком и писмом.

Добар књижевник више вриједи него три љуте војводе и три велика града. Добар војвода може освојити сваки град, а други га може преотети. Књигу нико не може покорити, а многе земље и градове сачувала је књига међу својим тврдим корицама.

Чедо моје, рука ти је вична и вјешта перу и хартији. Бог те је обдарио и одредио да нас ти први читко запишеш у књиге. Запиши нас у књигу народа на овоме свијету да се заувјек зна да смо били, да јесмо и да ће нас бити.

10. Завјештање пјесме и свирке

И пјесма, чедо моје, пјесма и свирка чине народ.

Свака птица својим гласом пјева. И сваки народ има свој глас и своју пјесму по којој се познаје.

Кад сретнеш странца, не питај никада ко је и одакле је. Пусти га да запјева или засвира и све ће ти се само казати. Одмах ћеш знати да ли је Бугарин или Грк, да ли је дошао из равне Унгарије или из прекоморских земаља. Ако му језик не можеш разазнати, његово пјевање и свирање увијек ћеш разумјети. Гусле и дипле, трубе и тамбуре, свирале и цитре говоре све језике свијета.

Али као што птица никад не изневјери свој пјев, тако ни ниједан народ не може пјевати туђим гласом и туђу пјесму. Шта би, чедо моје, било да славуј загракће, а ластавица запућпуриче? Не би то било природно нити Богу угодно.

Нека увијек орао кликће, ћук ћуче, а сваки народ нека пјева своју пјесму својим гласом.

Није зло, чедо моје, чути и знати туђу пјесму. Зло је заборавити и не знати своју. Тешко ономе ко своју пјесму не пјева.

Чудо је пјесма, сине мој.

У малешној свирали, не већој од дјетињега прстића, можеш понијети цијелу Србију. Наши полкови, каравани и бродови носили су је од Хиспаније до Персије. У сред Цариграда, кад год сам хтио дознати има ли којег Србина на Базару, слао сам свирца да из мале свирале пусти нашу свирку. И, гле чуда, она је привлачила свакога Србина који се ту у туђини затекао. Препознали су своју пјесму у вашарској вреви и прилазили јој као омађјани.

КРИЛА БОГ НЕ ДАДЕ ЧЕЛОВЈЕКУ НО АНГЕЛУ. Умјесто крила Бог је човјеку дао пјесму да на њој ЛЕТЈЕТИ МОЖЕ КАО АНГЕЛ. Ако је ишта у човјеку анђеоско и божанско, онда је то пјесма.

Пјесма је бестјелесна као и душа човјекова. У пјесми душа народна обитава.

Тијело човјеково земљи тежи, а душа и пјесма небу у висине. Пјесма се уздиже изнад ТЈЕЛЕСНАГО СОСТАВА ЧЕЛОВЈЕЧЕСКАГО.

Све што се обичном ријечју и причом не може исказати, стаје у пјесму и свирку. Зато се пјевање и свирање никада не може ријечима испричати. Пјесму можеш само чути и осјетити оним својим духовним честима из којих је и сама пјесма састављена.

Попут прољетног вјетра пјесма лети високо над земљом и лебди над водама. Она је крилати дух и душа човјекова и народна.

Невидљиво треперење пјесме пролази кроз све зидове и бедеме. Тврђаве за њу не постоје. Пролази кроз кључаонице

двери и окана затворених. Слушао сам пјесму како невидљива излази из тврдих тамница поред будних стражара. И сам сам је често из тамнице пуштао у слободу.

Чедо моје, Србија је тамо докле год допире наша пјесма и свирка. И запамти да је та ваздушаста струја пјесме из свирале најтврђа граница народа и државе. Тврђаве и градови од камена освајају се и руше и лако зарастају у траве и жбуње, куће и дворци се претварају у пепео. Једина неразрушава граница и тврђава народна је пјесма и свирка. Чујеш је, а не видиш је. Постоји, а невидљива је. Неопипљива је као душе. Мачевима је не можеш исјећи, стријелом је не можеш погодити, копљима је не можеш пробости. Огањ је не може сагорити, вода је не може потопити.

Зато љубите, чедо моје, своју пјесму и свирку као душу своју. И пазите добро да вам пред кућом никад не засвира туђа пјесма и заигра туђе коло.

11. Завјештање имена српских

Чувајте, чедо моје, српска имена. И по њима се наш народ познаје међу другим народима. Имена наших отаца и матера, наше браће и сестара и наша рођена имена, Растко сине, света су колико и ова светачка која сада носимо.

Свештеници туђи, и грчки и латински, радо би нам туђинска имена понадијевали. Радо би нам затријели свако име српско и свако сјеме српско.

А шта би било кад би баш сви Срби себи света имена понадијевали?

Бојим се да онда више не би било Срба. А вјера наша није да уништи Србе, Србију и све што је српско, него да их укријепи. Прелијепа су српска имена.

Узми чедо моје, било какво српско име. Узми, ево, Добрашина. Па шта фали нашем Добрашину? Има у том

имену, у Добрашину, много добра и нешто више од добра, јер да није тако, био би просто Добро. Тако и наше име Добрило, не значи само да је добар него и да друге добри и продобрава. Шта би ми, чедо моје без нашег Добре и Добраша, Добрашина и Добреше, Добрице и Добрихне, Добрила и Добромила, Добримира и Добринка, Добрише и Добривоја, Доброја и Доброје, Доброхвала и Доброљуба, Добромира и Доброње, Доброслава и Доброте? Народ који има толико доброте у својим именима може бити само Божији народ. Именима својим они чувају доброту, жуде за њом и проносе је свијетом. Не смијемо им одузимати ту доброту, у душу их дирати. У именима је душа народна.

Не кажем ја, чедо моје, да не ваља и нашем народу давати света имена. Ваља, али не свима и не силом. Полако и помало, као што се квасац и со у хљеб меће да хљеб набуја и буде укуснији. Ни хљеб у којему је превише соли и квасца није за јело.

Ми смо, чедо моје, отпочели велику војну за вјеру и за Србију. А у тој војни ми не смијемо добити вјеру и изгубити Србију.

Боже, шта чинимо? Одузимамо овоме народу његову стару вјеру, уништавамо њихова светилишта и старе богове. Забрањујемо њихове старе обреде и обичаје. Душу му преврћемо. Ево сад почели смо да му имена замјењујемо туђим иако светим именима. Боже, хоће ли ишта остати од овога народа? Хоће ли га бити кад све посвршавамо што смо наумили? Хоћемо ли иза себе оставити само пустош и рушевине? А рушити морамо, рушити и уништавати да бисмо могли стварати. О Боже, дај нам да што више створимо, а да што мање уништимо и срушимо.

Не дирајмо им у имена. Невина су им и прелијепа. Додајмо им покоје свето име и биће доста и Богу и народу. Зашто да

им дајемо туђа и невољена имена, за која они не знају ко их је и зашто носио. Не одузимајмо им оно што им је најмилије и најљепше, што им је љубав смишљала и у имена стављала. У тим именима им је тајна живота, љубави и среће. Смислили су најљепша имена на свијету, прелијепа звуком и богата смислом. Било би одвећ тужно кад у овој земљи не би више било Држислава, Војислава и Владимира. Ко би нам државу стварао, државу бранио и државом владао? Шта ћемо добити кад нам просте чобанице и себарке постану Анастасије, Теодоре, Симониде, Веронике и Магдалене или неке друге светице и царице? Хоће ли бити боље од наших Милица, Даница, Цвијета или Танкосава? Колико радовања има у Радојки и Радовану, милине у Милинки и Милуну, славе у Славни и Славољубу, тишине у Тијани и Тихомиру? Бујне ли косе у Косари, миља ли у Миљани и Миљану, мириса у Љубици и Миомиру, душе у Душану и Душици. Златко и Злата златом нас позлађују, Сребренка нас сребром сребрила. Ко би нас бранио да немамо толико Бранислава. Ко би од нас зло одгонио да нам није Злогоње. Биље не би се звало биљем да није Биљане. За благост не бисмо знали да није Блажа, Благоја и Блаженке. Ко би нам њежност чувао да није Грубе, Грубише и Грубана. Мир нам не би имао ко љубити да нам није Мирољуба и Мирослава. Најљепша пјесмарица могла би се испјевати од наших имена, у ниску би се као бисери могла овако низати наша имена! А шта ми чинимо?

Зато добро запамти, чедо моје мило: никада нећемо бити већи христјани ако мање будемо Срби.

Ја се дивим силној моћи нашега народа да све учини сличним себи, да све посрби. Видиш ли шта се дешава: ми бисмо да похришћанимо Србе, а они посрбе хришћанство. Ни један народ на свијету није само примио и добио хришћанство. Сваки народ и даје нешто хришћанству. И српски народ има

шта да даје хришћанству. А кад му даде, хришћанство више не може да му буде туђе, него његово. И што му више даје, и што више од њега кроз своју душу прима, то овај народ све више постаје хришћански. Ја више волим посрбљеног хришћанина него христијанизираног Србина, јер је на свијету много хришћана, а један је Србин. Многи би са истока и са запада да нас кроз хришћанство посвоје и униште, а на нама је, чедо моје, да у хришћанству опстанемо и своји останемо. У том је смисао наше вјере.

Наша вјера јесте хришћанска, наше хришћанство је православно, а наше православље је српско. Тако је и тако ће се звати. То је моја вјера и моје ВЈЕРУЈУ.

ШТА НАМ ЈЕ ЧИНИТИ?

Српски народ коначно мора почети да размишља сопственом главом. Не смијемо се приклонити ни Истоку нити Западу. Треба покушати, колико то околности дозвољавају да будемо своји на своме, сарађујући са свима онима од којих можемо имати користи за сопствене националне интересе, јер и они гледају сопствене интересе да остваре преко нас. Надајући се да ће једнога дана уз помоћ Бога и нових генерација, ојачати, велика, братска православна Русија, а не онаква каква је била осакаћена, идеолошком заоставштином и распамећена као и несрећна Србија са својом судбином и својим “безглавим” вођама.

Надајмо се у православну Русију, која би била окосница, уједињених православних земаља. Постоје наде у патриотске снаге Русије. Не желим да вјерујем да неће бити тако. Ако се то деси биће знак да ће Русија нестати и то је већ трагедија свих европских народа, а не само српског.

Хтјели не хтјели признати, једина православна сила је Русија. Данас све патриотске снаге у Европи једва чекају да се ослободе мондијализма и њихове окупације. Они који предводе “нови свјетски поредак” виде Србију у оквиру Шумадије и Поморавља. Тај циљ је отворено предочио државни секретар САД Џејмс Бејкер, марта 1992. године. На страницама Њујорк Тајмса, изнијевши мишљење да територија СР Југославије, дакле Србије и Црне Горе, треба да буде смањена до размјера предкумановске Србије, дакле прије Балканских ратова.

Вашингтонски стратеги желе отцјепљење Косова и Метохије од Србије, и стварање велике Албаније, да би разбили хришћански утицај у данашњој Албанији. Њима је потребан такав спој територије и екстремног ислама, не

само због базе на Косову и приближавања Русији, већ и због вјечитог притиска и пријетње Европи, у којем случају би били главни полицајци и контролори свега постојећег и на овим просторима.

Њиховим утицајем је и Црна Гора добила самосталност. Сличан сценарио припремају за Санџак и Војводину. Уцјене и притисци “владара из сјенкесе” се препознају као потпис глобалног поретка.

Тако условљена и уцијењена Србија постала би лак плијен следећих пројеката међу којима је најгори за Србе и Европљане зове С – Е – Ц – И .

Ријеч је, тобоже инцијатива за економску интеграцију Европског југоистока а у ствари тај пројекат циља да врати Турску хегемонију и милионске масе турских емиграната на Балканско полуострво, као зону исламске транзиције, у правцу Европске Уније. Зато Вашингтонска стратегија, потпомогнута исламским новцем већ годинама врши притисак на Европску Унију да прими Турску. Дакле око седамдесет милиона Турака, из муслиманских република бившег ССР. Пројекат звани СЕЦИ циља да створи услове за стављање ЕУ пред свршен чин, пред чињеницу господареће улоге Турског фактора на Европском југоистоку. Зато је свака одбрана Србије од мондијализма и одбрана Европе.

Да би одбранили сопствене националне циљеве и оставили простор, за будућност српских генерација морамо мобилисати све моралне снаге које имају било какву стваралачку моћ. То је могуће радити само ако на мјесто елите видимо људски материјал у који ћемо имати потпуно повјерење. Под број један, треба национално мобилисати неколико милиона Срба у расејању. Треба удружити српске привреднике и интелектуалце у један покрет, који би се бавио националним интересима. У економском домену, треба успоставити систем

заснован на православном менталитету на искуствима националног, а не либералног капитализма. Тим путем би направили економску хомогенизацију, међусобне помоћи из које би ојачала национална хомогенизација.

Светосавки дух нас је, као народ, ујединио и високо подигао, вјековима нас је надахњивао и оплемењивао, а данас демони око нас и у нама черече нам и народну свијест и отаџбинско тијело, убијају нам и вјеру и морал.

Да опстанемо, да одолимо пријетњама, да се одржимо на страшним вјетрометинама, да будемо достојни трагедије која нас је погодила – морамо тражити ослонац, најприје свак у себи, у херојској историји српског народа а надахнуће у нараштајима који стасавају за које смо не мало оговорни.

Горка искуства нас гоне да подвучемо црту, да се трезвено саберемо и окренемо лист, на коме морамо исписивати будућу историју.

Немири у Француској и шире, који се проглашавају социјалним су лаж и превара. Ти немири који се шире Европом су само почетак, наступајућег хаоса, који се зове Исламски фундаментализам и тероризам. Европа не смије да призна истину коју осјећа као покрет на својој кожи. Не смије рећи истину јер се налази у канцама “свјетске надвладе”.

Ако спознамо себе спознаћемо и друге. Ако препознамо сопствене проблеме у којима се налазимо као народ, знаћемо и последице тих проблема. Ако саберемо позитивну енергију нације и усмјеримо је у једном правцу бићемо спашени....

КОРИШЋЕНА ЛИТЕРАТУРА

1. Димитрије Љотић,
Позадина рата и њен господар.
2. Радослав Грујић,
Политички-верска активност Ватикана на Балкану кроз
векове.
3. Владимир Ћоровић,
Историја Срба.
4. Ф. М. Достојевски,
Јеврејско питање (политички напис).
5. Ранко Бановић,
Црвена завера.
6. Анатолиј Гај,
Страдање Русије,
7. Јован Цвијић,
Срби и српска земља.
8. Јаша Томић,
Јеврејско питање.
9. Риста П. Николић,
Ширење Арнаута у српске земље.
10. Радош Калајић,
Интервју (лист сведок).
11. Миле Медић,
Завештање стефана Немање.

РЕЦЕНЗИЈА

Књигу “Опомена” аутора Жељка Чуровића – Лисанског, док је још била у рукопису, сам прочитао у једном душку и на мене је оставила снажан утисак. Док сам је читао са уздахом сам откидао од свог бића онај дио који се срцу приписује, а он се претвара у крик: О, српски роде, колико је немилосрдна судбина твоја!

Имајући у виду историјске токове, па било да се ради о исламу, Ватикану, бауку комунизма, или свјетским надвладама, како то Аутор наводи, сасвим је свеједно: у сваком случају се, мање – више, ради о погрому на српско православље, да се пут кога нам је трасирао, прокрчио и осветлио Свети Сава затре и претвори у страпугице.

Осам вјекова је прошло од тог нашег јединог светионика, а то затирање траје из вијека у вијек, из године у годину, из дана у дан – и, хвала Богу, ништа нам не могу!

Мало је који народ на свијету поднио толико бола, дао толико жртава, доживио толика страдања, претрпио толика понижења, као што је то српски народ. Па ипак, највеће зло које је учињено овом народу, а примило се па буја као коров, јесте стратегија: умјесто Србе на врбе – Србе на Србе.

Стиче се утисак да је управо због тога и написана ова књига и да се не зове случајно “Опомена”.

Врло сажето, концизно и аргументовано Жељко даје приказ историјских токова народа који се Српским зове. Скоро из сваке његове реченице у овој књизи, па и ако је свака афирмативна, избија понеко питање, а сва су та питања преточена у оно главно: Докле ће да трају наша бесмислена страдања, наша посртања и наше несреће?

Је ли то нечија клетва на нас пала па траје вјековима? Зашто је у нама проблем и ако се зна, а то потврђује наша славна

историја, да нисмо направљени од црвљиве јапије? Какве су то црне мађије у које смо се сплели? И да смо на сугреб стали више би нас прошло, јер као људи знамо да и Господ зна за наш главни принцип: Ко тебе каменом - ти њега хљебом.

Све нам је изашло на тањак. Зато Жељко Чуровић – Лисански позива умиљно свој српски род да се прозове, призове и дозове; да се аверти како треба и да оварише куд му и приличи.

Чекати да то неко други уради значи унапријед изгубити своју достојанствену постојаност.

Зар је потребан устав, или било који закон поред: Завјештања Стефана Немање?

Завјештање: од земље па преко крви, гробова и костију, неба и звијезда, језика, цркве, државе, власти, књиге и писма, пјесме и свирке па до имена српских, чини императив у понашању сваког Србина понаособ.

За нама је изврнуто вријеме и наопака идеологија. Подјеле у српском роду, кроз читаву његову историју, биле су онај камен о који смо се спотицали и о који се спотичемо до данашњег дана, и то у оној мјери која ни мало доброг не обећава, већ спречава да на своје ноге станемо као народ достојан својих најбољих синова, а имамо их као мало који народ на свијету.

Опет се намеће оно важно и неизбјежно питање: Зашто?

Гдје се крије узрок подјелама? Зашто су нам у националном гбу урезана она четири крива слова? Да ли је то судбински одређено, или не умијемо друкчије? Зашто смо вјечити понављачи из предмета који се зове: национална историја? Ако се зна да се отаџбина прије свега, културом брани, зашто онда туђу културу објеручке прихватамо, а своје се стидимо? Зашто стварамо проблеме и тамо ђе их нема? Зашто сијечемо грану на којој сједимо? Зашто се боримо за оно што је немогуће, а занемарујемо оно што можемо? И хиљаду других: Зашто.

Нема одговора нити објашњења које би нас задовољило. Што прије схватимо да нам, за све што нам се дешава, нико други није крив, већ да је проблем у нама – прије ћемо доћи себи, а познавати себе основни је предуслов да би се собом владало и да би нас свијет прихватио.

Оно што је у нашој власти зове се душевно стање. Поправимо га истински и корјенито и тако испунимо Божију вољу: Волимо људе – заборавимо заблуде. Само једно добро постоји на свијету, а то добро је живот у љубави.

Многима од нас је још увијек трн у срцу. Лакше ће нам бити ако га пријатељска рука извади. Невидовне ране видају само пријатељи. И од непријатеља се може направити пријатељ, а први корак да се то оствари јесте праштање. Праштањем се уздиже и постиже узајамно поштовање, а оно је основни предуслов моралне катарзе.

Можда је Жељкова “Опомена” и последња опомена. Он се у овој књизи не појављује као судија. О бездушним целатима судиће понешто историја, а што њој промакне неће промаћи Божијој казни.

Основна порука ове књиге јесте: Браћо Срби, ослободимо се заблуда прошлог вијека; сложимо се и ујединимо се око Светосавља, јер ако то не урадимо потомство нам неће опростити, а онда смо се узалуд рађали.

Божидар Милованов Глоговац

САДРЖАЈ

Уводни дио.....	5
ЦИЉЕВИ ВАТИКАНА.....	8
ЦИЉЕВИ ИСЛАМА.....	20
КОМУНИСТИЧКА ИНИЦИЈАТИВА.....	30
СВЈЕТСКА ВЛАДА У СЈЕНЦИ.....	36
ЕВРОПСКА УНИЈА.....	43
ПОЛИТИЧКЕ ПОСЛЕДИЦЕ ПРИКЉУЧЕЊА СРБИЈЕ ЕУ.....	45
ПОЧЕТАК ВИШЕПАРТИЈСКОГ СИСТЕМА У СРБИЈИ И ЦРНОЈ ГОРИ.....	61
ОПОМЕНА.....	68
ЗАВЕШТАЊЕ СТЕФАНА НЕМАЊЕ.....	81
ШТА НАМ ЈЕ ЧИНИТИ?.....	102
ЛИТЕРАТУРА.....	105
РЕЦЕНЗИЈА.....	107

Покровитељи издања

Градски центар за физичку културу
„Стари ДИФ“

Косово пројект – Београд

Славољуб Филиповић

Предузеће за електроинсталације и опрему

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-92

ЧУРОВИЋ, Жељко

Опомена / Жељко Чуровић-Лисански. -
Врбас : Јабучка Гора, 2007 (Сремчица :
Линеа). - 111 стр. ; 21 cm

Тираж 1.000. - Стр. 107-109 : Рецензија /
Божидар Милованов Глоговац. - Библиографија :
стр. 105.

ISBN 978-86-86319-03-6

COBISS.SR-ID 142029836